Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

IIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIII

د کتاب نوم :: بنگ حبیب الله

لیکوال :: الحاج امین باوري

دچاپ شمېر :: (1000) ټوکه

لومړی چاپ کال :: 2001 م

خپروونکی :: سلام فرهنگي ټولنه

د وهم چاپ کال :: 1383ل / 2004م کال

خپروونکی :: بېنوا فرهنگي ټولنه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادونه

د بنگ حبیب الله په نوم خوږ نثر مي، چي د امين جان په زيار ليکل سوی دی ولوست، په رښتيا چي د هيواد په ټولنيز جوړښت کي يې د يوه داسي سپېڅلي او مېړني ټولګي بېلګه را پيژندلې ده چي نه يوازي په محلي او سيمه ايزو پيښو کي يې ونډه ځرګنده ده بلکي د هيواد په تاريخ کي هم ځان ته وياړلی باب لري.

د امين جان دي ليکني وهڅولم چي د اثر د خپرېدو پر مهال (د ښه ځوانانو تاريخي بېلګو ته يوه لنډه کتنه) د سريزي په توګه وليکم، هيله من يم چي تاسو ته هم د دې اثر لوستل خوندور وي.

پوهنوال رسول باوري

اسن، نيدر لند

15/12/2001

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښو ځوانانو تاریخي بېلګو ته لنډه کتنه

ښه ځوان د دو کلمو څخه جوړه سوې اصطلاح ده چې یو یې (ښه) او بل یې د (ځوان) کلمه ده، (ښه) هغه مفهوم دی چې د بد او یا ناوړه پر ضد او مقابل کې کارول کیږي او (ځوان) د نارینه تن له پاره د وړکتوب او سپین ږیري توب تر منځ د سن ټاکلي مرحله ده.

په لغت کې د (ښه ځوان) اصطلاح مانا د یوه نارینه انسان د ظاهري څېرې ښکلا او ورتیا تعبیر کیدلای سي، چې په دې تعبیر کې د نوموړي انسان څېره د هغه تر شخصیت او سیرت زیات مرجح شمېرل کیږي، مګر د (ښه ځوان) نوم د یوې منل سوې اصطلاح په توګه خپل ځان ته مانا لري چې د کندهار د سیمو خلګو ته بېله کومې توضیح او بیان څخه د پوهېدلو وړ ده.

د تاریخ په اوږدو کې د (ښه ځوان) نوم د عیار، فتي،شبرو، کاکه، الوفته، پهلوان او نورو نومونو سره په یوه مانا یاد سوي چې هدف یې همدا (ښه ځوان) دی، د ښه ځوان د پېژندلو لپاره په بېلابېلو زمانو کې د زیات شمېر پوهانو او لیکوالانو له خوا لیکنې سوې او د هغو د معرفي لپاره یې د خپل وخت هغه ممیزات او مشخصات بیان کړي او لیکلي دي چې د هغو په وسیله یې (ښه ځوانان) پېژندل، د بېلګې په توګه په لغت نامه دهخدا کې د عیار پېژندنه داسي سوېده:

شخصیکه جامه وسلاح مخصوص در جنگ همراه داشته باشد و مخفی کار ها بکند، مانند عمرو عیار(449:3) د سیستان تاریخ لیکوال په خپل اثر کې لیکي: (رجل عیار راکان کثیرالطوائف، ذکیا و حرب، اشخاص کاری و جلد و هوشیار را که از طبقه عوام الناس مردم حامل الذکر بوده اند و در هنګامه ها و غوغا ها خود نمایی کرده یا در حروب جلدی و فراست به خرچ داده، عیار نامیده اند)) 161:36.)

واعظ کاشفي په خپل اثر (فتوت نامه سلطانی) کې داسي لیکلي: (بدان که علم فتوت علمی شریف است و شعبه است از علم تصوف و توحید. . . مبدا فتوت را ابراهیم خلیل الله است. . . و موضوع ان نفس انسان باشد. . . . بعضګی از ائیمه لغت بر ان اند که فتوت جوانمردي باشد)) 12_5،9)

علامه حبیبي په خپله یوه مقاله کې د ښه ځوان تعریف او پېژندنه په لاندي ډول کړېده (ښه ځوان به اصطلاح کندهار برکسی اطلاق میګردد که احتیاجات زنده ګی خود را از راه پیشه وری و کدیمنی بدست می اورد، و انچه کمايي میکرد در همان روز نثار یاران مینمود و برای فردا نه می اندوخت، از صفات برجسته این طائفه سخاوت و توکل بود، مردمی بود خوش پوش و سر شار وازاده، ولی متواضع و غیور با غربا کومك میکردند و از اقویا پروایی نداشتند. . .)) 10:2)

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوسني کندهار ښه ځوان د افغانستان د لرغونو پېړيو د پهلوانانو د منځنيو پېړيو د عيارانو او د اوسنيو پېړيو د ښه ځوانانو پرله پسې سلسله ده چي زموږ د هيواد په تاريخي او ټولنيزو پېښو کي يې د يوه خپل واکه ټولنيز نهاد په څېر د پاملرني وړ کار نامې لري او په ځانګړو کړو وړو سره يې د تاريخ بېلا بېل بابونه رنګين کړيدي) .112:3(

زموږ په هيواد کي د پهلوانانو، عيارانو او ښه ځوانانو سلسلې د زمانې په بېلا بېلو مرحلو کي په يوه او بل نوم ياد کړل سوي دي، چي د نومونو دا بېلوالی په يقين سره د دې ډلو تر منځ د تفاوت او بېلتون مانا نه لري، ځکه چي دا نومونه د زمانې د غوښتنو له مخي اېښودل سوي دي او د بلې خوا د هغې زمانې د مقتضياتو پر بنا د هغو کړنلاره او يا دکړو وړو حدود ټاکل سوي دي.

د ښه ځوانانو ډلو د تاريخ په اوږدو کي د زمانې اساسي اړتيا ته پاملرنه کړې ده او د هغو اړتياو په پام کي نيولو سره يې خپل اعمال او افعال تنظيم کړي او يا يې د هغو اړتياوو د تامين په خاطر خپلې هڅې تر سره کړې دي، د ښه ځوانانو همدې ډلو کله د محلي او سيمه ايزو زور ګويانو او ظالمانو په وړاندې مقاومت کړی او کله هم په ټولنه کي د لوی مصيبت او بد بختۍ په وړاندې درېدلې دي، او بېله کومې طمعې او هيلې څخه يې په خپله خوښه حيرانوونکې هڅې تر سره کړې دي خاصتاً کله چي د هيواد د خپلواکۍ مساله رامنځ ته سوې ده، همدا ډلو د ټولو هيواد والو په مخکني صف د يرغلګرو په وړاندې جنګېدلې دي) 91:10(

ښه ځوانان چي په تېرو زمانو کي د ځوانمرد، شبرو، عيار او يا نورو په نومونو ياد سوي زموږ د ټولني د هغو خپلواکو ډلو غړي دي چي د ښه ځوان مقام ته د رسېدو له پاره يې زياتې ازمويني په بري تر سره کړې او په دې لاره کي يې د اردلي، يار مرحلې تيرې کړي او بيا يې د ښه ځوان مقام ګټلی دی، د دې لپاره چي د ښه ځوانانو په هکله مو بشپړه پېژندنه او معلومات تر لاسه کړي وي، اړينه يې ګڼم چي په تاريخي متونو کي د ښه ځوانانو هغه مميزات او مشخصات په ګوته کړم چي د هغو په وسيله ښه ځوانان د هيواد د يوه ټولنيز قشر په توګه پېژندلای سو.

د قابوس نامې ليکوال ليکي چي:

ځوان مردي دري اصله لري، لومړي دا چي د رښتيا خلاف و نه وايي، دويم دا چي څه چي وايي هغه وکړي او دريم دا چي شکيب او هوښيار اوسي) .246:1(

او د همدې مطلب په دوام ليکي چي: (يوه شه چي ځوانمردي او عياري هغه وي چي لاندې خصلتونه ولري: يو دا چي زړه ور مېړنی او صابر وي، د هر کار په کولو کي صادق وي، پاك عورته او سپېڅلي زړه ولري، د نورو خلکو تاوان په خپلو ګټو ونه کړي، پر اسيرانو لاس پورته نه کړي، له بېچاره ګانو سره مرسته وکړي، څرنګه چي رښتيا واوري حق د خپله ځانه څخه ورکړي، پر هغه دستر خوان چي ډوډۍ وخوري بد ونه کړي، د نيکۍ په بدل کي بدي ونه کړي.))246:1(

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښه ځوان د ځانګړتیاوو په هکله د سمك عیار اثر کي راغلي چي: (کله چي شهزاده خورشید شاه د عیارانو د مشر کور ته پناه یووړه د هغه مشر څخه یې وپوښتل چي ځوانمردي څو حده لري؟ د عیارانو مشر وویل: چي د ځوانمردی حدود زیات دي خو زه یوازي د دوو یادونه کوم چي یو ډوډۍ ورکول او بل راز ساتل دي)) 1073:11.(

د سیاست نامې نومي اثر لیکوال د عیارانو د یو مشر په هکله لیکي چي: (. . . بفرمود تا تره و ماهی و پیاز چند بر طبق چو بین نهاده پیش اورند، انگاه فرمود تا رسول خلیفه را در اورند و بنشاندند پس روی به سوي رسول کرد و گفت: برو خلیفه را بگوی که من مرد رویین زاده ام و از پدر رویین گری اموخته ام و خوردن من نان جو و ماهی و تره و پیاز بوده است، این پادشاهی والات و گنج از سر عیاری و شیر مردی بدست اورده ام نه از میراث پدر و نه از تو یافته ام، از پای نه نشینم تا سر تو به مهدیه نفریستم و خاندان ترا ویران نه کنم، تا اینکه گفتم بکنم، یا به نان جوین و ماهی و تره باز شوم. . .)) 19:2(

د لطائف الطوائف لیکوال لیکي: (د حلب ښار یوه ښه ځوان د یوې غریبي کورنۍ سره د مرستي په خاطر د هغه ښار د یوه کاروان سرای څخه یو شمېر مالونه د یوه کوهي له لاري چي هلته یې نغم (نقب) رسولی وو غلا کړل، غلا شوي مالونه یې د کورنۍ د مشر په واك کي ورکړل او خپله بیرته حلب ښار ته ولاړ، په سبا ورځ غوغا جوړه شوه او په دې تور یې د هغه کاروان سرای څوکیداران را ونیول او د عام ولس په وړاندي یې د هغو په وهلو ټکولو پیل وکړ، هغه یې ووهل خو څوکیداران چي له غلا خبر نه وه نو یې په ژړا او زاریو د غلا څخه انکار کاوه، په دې وخت کي هغه ښه ځوان راپېښ سو او وې لیدل چي د غلا په تور په ناحقه نور کسان تر وهلو لاندي دي، دا کار یې د خپلو اصولو څخه بېل وګاڼه او د خلکو په منځ کي یې خپل ږغ پورته کړ او وې ویل چي: اې خلکو! دا څوکیداران په غلا نه دي خبر دا غلا ماکړېده، او هم یې د غلا سوو شیانو ټوله نښاني وویل په دې کار یې د ټولو باور حاصل کړ او بیا یې وویل: چي دا ټوله شیان ما دې کوهي (څاه) ته اچولي دي او بیا یې وویل چي تاسي زما ملا په یوه رسۍ کلکه وتړئ او زه به د دې کوهي څخه ستاسي ټول شیان راوباسم، همداسي وسول د عیار ملا یې وتړله او کوهي ته یې ورکښته کړ، ښه ځوان چي پخوا د همدې کوهي د نغم له لاري ټوله شیان وړي وو نو دا ځل یوازي په خپله کوهي ته کښته سو او پر خپله لار ولاړ حاضرینو چي یو دوه ساعته انتظار وایست خو د هغه احوال معلوم نه سو بیا یو بل تن کوهي ته کښته سو چي ګوري د کوهي په منځ کي یو نقب سته چي د هغه نقب له لاري هغه ځوان تللی و، د دې خبر په اورېدو ټولو خلکو وویل چي: صد آفرین، هم یې ساتونکي وژغورل او هم یې خپل ځان ته نجات ورکړ.(136:18(

د حبیب السیر مؤلف د خپلي زمانې د یوه عیار د ژوند یوه پېښه داسي ثبت کړې ده: (و یعقوب. . . در ان اوقات شبی نقب زد به خزانه درهم بن رافع که به تقلب برسیستان استیلا یافته بود، رفت جوهر بیشمار و امتعه بسیار در هم بسته، بوقت بیرون امدن پایش بر چیزی خورد یعقوب انرا صلب شفاف یافته گوهری پنداشت و برداشت، جهت امتحان زبان بر ان زده، ان نمك نیشاپوري بوده، انگاه اورا غایت حق نمك پر اخذ اموال غالب امده و انچه باهم بسته بود گذشته به منزل خود شتافت، علي الصباح خزانه چي متحیر گردید و نزد درهم رفت و اورا بر صورت

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

واقعه مطلع گردانید، درهم فرمود تا در شهر منادی کردند که هر کس این حرکت کرده است به امن است و باید که به ملازمت بشتابد تا به انصاف و الطاف اختصاص یابد، و لیث صفار به دربار شهریار درهم امد و از وی سبب نه بردن اموال خزانه را سوال نمود جواب داد که رعایت حق نمك از تصرف در ان جهان مانع امد. . .)) 345:6)

د سمگك عيار نومي اثر ليكوال د خورشيد شاه د مردۍ په اړه ليكي: (خورشید شاه دارویی بیهوشی در شراب معشوقه اش (ماه پری) ریخته است شهزاده بر خاست تا کام خود را گرفته برود، بار عنان خود را کشیده داشت سپس چون ماه پری در می یابد که خورشید شاه در جامه دختران به مطربی نزد او امده است با خود میگوید: جوانمردی کاری فرمود که من تنها در پیش وی افتاده بودم و در من نگاه نه کرد، با این گفته خورشید شاه انصراف نمود. . .)) 1075:11)

د همدې اثر ليكوال په يو بل مطلب كې د سمك په اړوند ليكي چې يوه ورځ سمك عيار په يوه پېښه كې زخمي سو او د خپلو مخالفينو تر تعقيب لاندې و چې يو ملگرې يې هغه د همدې كلي يوه طبيب ته په پټه بوتى، طبيب د سمك عيار تداوي په يو پټ ځاي كې كوله چې د هغه مخالفين را ورسېدل او د سمك پوښتنه يې وكړه خو طبيب د سمك د ځاى ويل او د هغه مخالفينو ته د هغه ځاى ښودل د فتوت او مېړاني خلاف وګڼل او د سمك پته يې وه نه ښوده، د سمك مخالفين چې پر طبيب بد گمانه سوي وو نو يې هغه تر وهلو لاندې واچاوه، وايي چې په دې وخت كې طبيب تر وهلو لاندې وويل چې: (ای تن ترا بیش از چوب نخواهند زد مردی کن و خود را به دست چوب باز ده و این راز را اشکار مه کن که نا مردی باشد. . . این را گفت و تن در چوب داد جلاد اورا چوب میزد تا چنان چوب زد که هفت اندام او پاره پاره شد و خون روانه گشت و زرند جراح به هیچ گونه اقرار نه کرد و نیاورد. . .) 911:11)

شيخ عطار د ښه ځوانانو او عيارانو د ښه پېژندلو لپاره 72 مميزې يادې كړې چې دلته را نقلول به يې بګې ګټې نه وي (راستی، اندیشه از بدی، یاری به دیگران ازادی از بند نفس، پاك داشت چشم و دامن، وفا، بخشیدن بر دوست و دشمن خواستن برای دیگران انچه برای خود میخواهد، جان و دل بستن در راه کسی که مهر بریده باشد، زبان را به گفتن نیا موختن در روز خود را کمتر از مور دانستن، بر اوردن مراد نا مرادان، کردن کاری را نا گفتن و کردن انچیزی که از دست براید، فرو خوری چشم، دل ازار نبودن، خویشتن بین نه بودن، برده بار بودن، نان دادن، زبان و دل یکی داشتن، از پس و پیش یکی بودن، نکر دن کار یکه دیدن و شنیدنش را نه شاید، از برده باری دم نه زدن، راه پارسایی ورزیدن، تزویز نه کردن، رفتن به جایکه او را بخواند و اگر هم بیم جان باشد، دماغ از کبر خالی داشتن، متواضع بودن، از کبر دوری جستن، سخن نرم و تازه به اندازه گفتن، راز دل به هر کس نه گفتن، حسگد نه ورزیدن، به فرزند طمع نه داشتن، به جا اوردن هر ان چي بگویند، ریاضت کشیدن، نا خوانده به جای نه رفتن، به چشم شهوت به دوست نه نگریستن، کجبین نه بودن، خود کام نه بودن، به کام خود و به ضرر دیگران يك گام نه ورداشتن، به اهل زمانه مروت کردن، مردم سخی را دوست داشتن، مدارا کردن به پیران و بخشودن بر جوانان، با

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوست و دشمن لاف نه زدن، داد خلق دادن و دستگیری کردن، به خود مغرور نه بودن، اداب نگهداشتن، با عزت بودن، نام کسی را جز به نیکی نه بردن، گرد عصیان نه گشتن، هوای نفس خود را شکستن، پیر و جوان را چنان تر بیه کردن که شرمساز نه شوند، نصیحت در نهان کردن، لباس خود را به هر نا سزا نه دادن، همه کس را مانند فرزند تربیت کردن، قناعت داشتن، به طاعت کوشیدن و دیندار بودن، پیرو و فرمان بودن، صبوری کردن، در نعمت شکر کشیدن، در محنت صبر کردن، بر مهمان شرین زبان بودن، تکلف از میان برداشتن و هر چه باشد پیش اوردن، دلها را به احسان و کرم به دست اوردن، چون شمع در میان جمعیت سوختن، گفتار را با کردار راست داشتن، و درون را از کین پاك داشتن)) 4:174.(

خوشال خان خټك په دستار نامه کې د يوه منلي شخصيت لپاره شل هنرونه او شل خصلتونه په لاندې ډول بيان کړيدي: (باب اول مشتمل په شل هنره: د ځان معرفت، علم چي کسب او کمال باله شي، هنر د خط چي لازم او ملزوم د کسب او کمال دی، هنر د شعر چي هيرا د علم دي، تير اندازي، اب بازي، اسپ تازي، ښکار، شجاعت، سخاوت، ازدواج د معاشرت، د اولاد تربيت، د تاديب حزم او حشم، اسباب معيشت، زراعت او دهقانيت، تجارت، تحقيق د نصب، علم د موسيقي، سطرنج، تصوير د نقاشي دي)

(باب د خصلتونو دي: مشورت، عزيمت، عدل او انصاف، توکل خوف او رجا، د ملك انتظام، همت، حلم، غيرت، حزم او احتياط او بيا ليکي چي حميده خصائل ډير دي که دا هومره چي وکښل سوه واړه ونيسي لکه سترګي چي د چا د سواد وشي نور هر کتاب په خپله لولي په دا خصائل به هغه وفور خصلتونه بيا مومي)) 5 :8_9(

دا دي تر دي لنډو يادونو وروسته تاسي د هغي ليکني لوستلو ته رابولم چي د ښاغلي امين باوري په زيار ليکل سوې ده، په دې ليکنه کې ټول هغه مميزات او ځانګړتياوي چي په يوه منلي ښه ځوان کي بايد وي او يا په بله مانا ښه ځوان بايد هغه ځانګړتياوي ولري، د دې ليکني د قهرمان يا بنګ حبيب الله د شخصيت اصلي برخه جوړوي، هيله ده چي د لوستلو څخه يې خوند واخلئ

د پښتني کلتور و سپيڅلو دودونو ته په درنښت.

پوهنوال رسول باوري

ښه ځوان به خپل هوډ پري نږدي له لاسه

که يې سر شي د خوني زمري تر زامه

خوشال خټك

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګ حبيب الله (لومړۍ برخه)

د لوی کندهار په کوڅه او بازار کلي او کور د ځوانانو د مجلس او ناستو ځايونو ګرمه او توده خبره د حبيب الله ماما يا بنګ حبيب الله د هغو کارنامو يادونه وه چې نوموړي د کندهار په ښار او شاوخوا کې تر سره کړي دي، ځوانانو بيله کوم رقابت او حسادت څخه د بنګ حبيب الله کيسې او کار نامې اورېدلې او همدا شان به يې ټکې په ټکي په بل مجلس کې اورولې. او په دې ډول به د ځوانانو مجالس ګرم او تاوده ساتل کېدل.

صوفي مادريم (محمد رحيم) يو له هغو ځوانانو څخه و چې د بنګ حبيب الله کيسې به يې د ځوانانو د مجلسو اصلي موضوع ګرځولې.

مادريم (محمد رحيم) به د بنګ هغه کيسې په خاصه مينه بيانولې چې د ميراني غيرت او مهارت څرګندونه يې کوله، کله به د يوې پيښې هغه برخه پيل او دوام به يې وموند چې د حبيب الله ماما د غيرت لوری به يې څرګنداوه، او کله به بيا هغه کيسه پيل سوه چې د بنګ د ورځني مهارت څرګندونه يې کوله.

د ژمي فصل لنډ مازيګر به د دنګانو (پاي کوب) په پيتاوي کې د صوفي مادريم مجلس پر ځوانانو لا زيات لنډ کړ،زيات شمېر ځوانان به د ورځې په اوږدو کې د بنګ په هکله د صوفي مادريم له خولې اورېدلې کيسې يو او بل ته کولې او کله نا کله به ځوانانو د بنګ حبيب الله د لنګوټې د ټرلو نکل اورېدلی و هغه به د بنګ د لنګوټې په شان خپله لنګوټه ټرله، او کوم ځوان ته به چې د بنګ د لارې تګ کيسه خوند وره سوې وه هغه به بيا د نورو ځوانانو په منځ کې د حبيب الله ماما په شان پر لار روانېدی، او چا به د حبيب الله ماما يوه بله کارنامه يادوله او په دې ترتيب به ځوانانو د ورځې زياته برخه په دې اميد او انتظار تېروله چې بيا به مازيګر صوفي مادريم (محمد رحيم) راشي او د حبيب الله ماما په هلکه به نوې او نورې کيسې وکړي.

زما ياد دي چې د يوه ژمي څو ورځې د ځوانانو دا مجلسونه پاشلي او بې مزې ښکارېده، د دې بې خوندی سبب دا و چې صوفي مادريم کندهار ښار ته سفر کړی و نو ځکه به د مجلس پخوانۍ کيسې تاو را تاوکېدلې، او د حبيب الله ماما په اړه به نوې کيسه نه وه، خو له يوې اونۍ وروسته د ځوانانو دا مجلس بيا ګرم سو صوفي مادريم د کندهار د بنګ نوې او په زړه پورې کيسې او خبرې راوړې وې.

يوه ورځ د ځوانانو په دې مجلس کې پر صوفي مادريم سګربېره لنډ ور خدای نظر خان،مامد شاه خان (محمد شاه خان) استاد مد انور (محمد انور) کلک ماجتي (مسجدي) بسم الله جان او نور ځوانان ناست وو چې د حبيب الله ماما په اړه بحث لا ګرم سوی و، صوفي مادريم چې تازه له کندهاره راغلی و د حبيب الله ماما د نوو او حيرانوونکو کيسو څخه يې يوه ډېره جالبه داسې پيل کړه، وايې چې يو وخت ظاهر بابا کندهار ته راغلي و، د کندهار نائب الحکومه عبدالغني خان د هغه لپاره ډېر تياري نيولې وه، ډېر زيات خلګ د ظاهر بابا د ليدلو له پاره عيد ګاه دروازې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راغلي وو، کله چي ظاهر بابا د سړك په منځ کي روان و زيات پوليس پر راګرځېدلي وو او خلګ به هغه ته د لاس ورکولو په خاطر ور کيدل

تاسي به اورېدلي وي چي هر څوك د پاچا مخ وويني پر هغه د دوږخ اور حرام دی، نو ځکه زيات بېروبار جوړ و او هر چا غوښتل چي سپين چرګ سي، په دې وخت کي چي د ظاهر بابا سپايانو (سپاه) د هغه د تګ لاره خلاصوله که ګوري چي د دې زياتو خلګو په منځ او مخامخ خوا کي يوه بله لويه لاره خلاصيږي او خلګ بېله ځنډه يوه تن ته لاره ورکوي چي د ظاهر بابا خواته ور سي.

د خلکو په منځ کي يو تن چي منځنۍ ونه يې درلوده، د تور پاچ لنګوټه يې تړلې، د ترخځو کالي او د ريبکاټ سدرۍ يې پر تن او چار اشه موچني يې په پښو او په کيڼ لاس کي يې د خپلي سدرۍ او لمني ښې خوا نيولې وه په ډېر غرور را ځرګند سو، په دې وخت کي ظاهر بابا د نايب الحکومه څخه پوښتنه وکړه چي دا څوك دی نايب الحکومه د ظاهر بابا غوږ ته ځان کړ او ورته يې وويل صيب دا بنګ دی د کندهار بنګ، ځني خلك ورته حبيب الله ماما هم وايي.

وايي چي ظاهر بابا بيا وپوښتل چي هغه څه غواړي او ولي هغه ته خلکو داسي لار پرېښېږده؟ وايي چي بيا نايب الحکومه سر ور کی او وي ويل: زه هم نه پوهېږم بنګ خو داسي مجالسو ته نه راتلی او دا چي نن څنګه راغلی دی زه هم نه پوهېږم.

په دې وخت کي حبيب الله ماما د ظاهر خان خواته ورغلی او په لوړ ږغ يې وويل چي: سلام عليکم (بس زياتره) ته زموږ پاچا يې زه يوه پوښتنه کوم بس زياتره چي که چيري يو څوك ستا د پلار قبر خراب کي ته د هغه سړي سره څه کوې؟ ظاهر خان چي دا پوښتنه واورېده سمدلاسه يې ځواب ورکی چي زه څوك نه پرېږدم چي زما د پلار قبر خراب کي وايي چي حبيب الله ماما په زوره زوره وخندل او بيا يې و ظاهر خان ته مخ واړاوه او ويې ويل چي اي زموږ پاچا دا لويه هديره چي ستا ښاروال يې غواړي خرابه کړي دا د کندهاريانو د پلار او نيکه هديره ده بس زياتره تا ته چي د خپل پلار قبر ګران دی، موږ ته هم زموږ پلرونه همداشان ګران دي او څوك نه پرېږدو چي زموږ د پلار او نيکه هديره ورانه کړي، خپل ښاروال ته ووايه چي زموږ د هديري عزت وکړي بس زياتره.

ظاهر بابا چي دا خبره واورېده نايب الحکومه ته يې مخ واړاوه او پوښتنه يې وکړه دا څه خبره ده؟ نايب الحکومه سمدستي ځواب ورکړ چي صيب د کندهار ښاروالي غواړي چي دا ښار پراخ سي، او د نوي ښار نخښه (نقشه) پر همدې هديره راغلي ده په دې هکله ځو ځله د کندهار خلګو او سپين ږيرو هم غوښتنه کړې وه خو د ښاروالۍ له خوا ورته منفي ځواب ورکول سوي و او دا دی نن بنګ هم همدا غوښتنه وکړه، په دې وخت کي ظاهر بابا امر وکی چي ښاروالي ته امر وکړي چي د نخشې لوری تغير کي، حبيب الله ماما چي کله دا امر واورېد نو بيا يې لاس د

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای په اماني په ډول پورته کړ او وې ویل زما همدا عرض و، اباد اوسې د خدای په امان، نو حبیب الله ماما په دې ډول د لویې هدیرې د ورانېدو او بربادۍ مخه ونیوله.

د صوفي مادریم دې کیسې ته ټول ناست ځوانان یو غوږ سوي او د صوفي مادریم خولې ته داسي ځیر وو ته به وایې چي د نه هېرېدلو خبره اوري، په دې وخت مد انور (محمد انور) استاد د صوفي د خبرو په دوام وویل: هو هو ځوك خو بنګ نه سي کېدای، د چا پلار هم نه سي کولای چي و ظاهر بابا ته داسي خبره مخامخ او په مېړانه وکړي، هغه یو غیرتمن سړی دی او د غریبانو لاس نیوی کوي او د ظالمانو مخه نیسي، تاسي به اورېدلي وي او که نه، وایي چي یوه ورځ د برو دروازې په یوه سماوار کي بنګ د څو نورو انډیوالانو سره ناست و چي نا پامه یو چار شانه ځوان چي غټه لنګوټه یې ترلې وه، د ترخزو کالي او د ریبکاټ سدرۍ یې اغوستې او چار اشه مچنه یې په پښو وه سماوار ته راغی او د سماوارچي څخه یې پوښتنه وکړه چي وروره بنګ حبیب الله به دې نه وي په سترګو سوی؟ سماوارچي بېله ځنډه او په بې فکري ورته وویل چي هغه د ناستو خلکو په میان کي یو بنګ دی، راغلي ځوان هم د ځوانانو پر خوا ورغی او د سلام وروسته یې وویل چي ورونو په تاسي کي کوم یو حبیب الله دی؟ په دې وخت کي یوه تن وویل چي والیکم سلام، وروره ستا کوم حبیب الله په کار دی که دي وچ حبیب الله په کار دی خو زه یم او که بنګ غواړې نو خبره دي وکه، راغلي ځوان وویل چي یا هغه ستا بنګ غواړم، په دې وخت کي حبیب الله ماما مخ ورته راواړاوه او وې ویل چي وروره زه هم حبیب الله نومېږم خو ځیني خلګ لکه چي تا وویل ما په همدې نوم هم یادوي، وایه وروره چي زما سره دي څه کار و؟ هغه ځوان ورته وویل چي هو ستا سره مي کار دی وطن دي په اوازو ډك کړی او ته لکه بوم پټ ناست یې، زه راغلم چي درسره مالومه یې کړم، نور مي ستا د نومه خوا ګرځي، پوهېږې زیاته زه غواړم چي یا ته یې او یا زه، په یوه وطن کي دوه اسمانه نه ځایېږي، ناستو ځوانانو د دې راغلي ځوان خبري تر حده تیري ولیدې او په دې وخت کي د حبیب الله ماما یوه انډیوال هڅه وکړه چي راغلي ځوان ته د هغه د دې بې پروایي یو سپك درس ورکړي چي د حبیب الله ماما ورته فکر سو او پر خپل انډیوال یې ږغ وکړ چي پام کوه دې ورور زما نوم اخستی، ته کرار کښېنه چي لاس ونه ښوروې، د حبیب الله ماما په دې ږغ د هغه ټول انډیوالان هل پك پاته سول او هیچا د هغه د امر خلاف کار ونه کړ هر یو پر خپل ځای کښېناست او څار یې کاوه.

حبیب الله ماما بیا راغی ځوان ته یې وویل چي وروره بس زیاتره ما خو هیچا ته نه دې ویلي چي زما صفت وکړي په رښتیا چي دا مي ښه نه ایسي، خو ستا نوم زه نه پېژنم او تا زما نوم اورېدلی دی اوس ته خپل نوم ماته ووایه زه چي هر ځای کښېنم ستا صفت به کوم او تا به یادوم چي ډېر ښه ځوان دی او له دې زیات که بله کومه خبره لرې هغه هم راته ووایه چي هغسي وکړم، حبیب الله ماما لا خپله خبره نه وه خلاصه کړې چي راغلي ځوان په تند اواز وویل چي ډېر غور او پور مه کوه زیاته بس را ولاړ سه چي دا اور پر لاس کښېږدو او نر او ښځه مالومه کړو که تا ږغ وکړ بیا به ځان ته بنګ نه وایې او که ما ږغ وکړ بیا به زه روښ نه یم خپل نوم به اړوم او ښار به پرېږدم، راځه را ولاړ سه زیاته بس.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګ حبيب الله چي د دې ځوان دا خبري واورېدې وې ويل: روْپ جانه راځه کښېنه زه او ته څه بدي لرو زه ستا پر پل نه يم ختلی او ته زما، راځه د انډيوالۍ خبري وکړو بس زياتره ولي يو او بل سره ازار کړو په اور کي به زما او ستا د غوښو سوځول څه مړانه وي، دا هيڅ مړانه نه ده بس زياتره راځه خپلي توري او شنې وچښو.

په دې وخت کي روْف جان د حبيب الله ماما لاس ونيوی او د سماوار د دروازې پر لور يې د بېولو هڅه وکړه او وې ويل: زويه زياته بس زه د مسخرو لپاره نه يم راغلی راځه راولاړ سه او بنګ يې د سماوار د دروازې په لور روان کړ، حبيب الله ماما هم د ځوان د حرکت سره ور ولاړ سو او د دروازې خواته ورغی، په سماوار کي ناست خلك ټول هك پك دي چي اوس به څه پيښيږي وار په وار د ناستو خلګو د زړه دربی زياتېدی او په ځير يې د دې زور ازمايي سيل کاوه.

بنګ او روْف جان دواړه د سماوار دروازې ته سول چي هلته د سماوار د چاينکو لپاره د سروسکروټو لمبې په پيك وهلو لاسرې سوې وې، اول روْف جان يوه لويه سکروټه د اتشدان څخه را واخيسته او پر خپل لاس يې کښېښوده، بيا يې د حبيب الله ماما خواته په يوه مانا داره ډول وکتل او ورته وې ويل زويه زياته بس څه ته ګورې در واخله يوه سکروټه در واخله، فرق نه لري لويه وي که کوچنۍ يوه خوښه کړه، په دې وخت کي حبيب الله ماما د خپل راسته لاس لستوڼی پورته کی چي پر لاس يې نور د اور اېښودلو ځای نه وو، بيا يې د چپه لاس لستوڼی پورته کړ هغه لاس يې تر ها بل بد تر و بيا يې د روْف جان خواته وکتل چي ګويا د لاس پر کوم ځای اور کښېږدي، په دې وخت کي بيا روْف جان ورته وويل څه راته ګورې زياته بس سکروټه در واخله،که يې زور نه لري بس بيا رخصت يې.

حبيب الله ماما چي دا تر خولې تيري او زياتي خبري واورېدې نو د اتشدان څنګ ته کښېناست او د سکروټو په خوړلو يې پيل وکی، يوه يوه سکروټه را اخلي او خولې ته يې اچوي او هره سکروټه تر غاښو لاندي داسي ژويي ته به واېې چي لانده کورت يې خولې ته اچولي دي، روْف جان چي دا حالت وليدی سمدستي يې د بنګ لاس ونيوی او په لوړ اواز يې وويل چي بس دی زياته بس نور ته بنګ يې او دا ښار زما څه پاته دی نوش جان دې سه ته پوهېږې او ستا ښار زه درڅه ولاړم. او بيا يې ناستو ځوانانو ته مخ ور وګرځاوه او و يې ويل چي يارانو که چا په ښار کي د روْپ پوښتنه کوله ورته ووايأست چي روْپ مات سو او ښار يې بنګ ته پرېښوی حبيب الله ماما چي د روْف جان خبري واورېدې دستي يې وانډيوالانو ته مخ واړاوه او وې ويل چي يارانو روْپ شين زمری دی او په ښار کي د حکومتيانو څه نيولې تر نورو په دې ښار کي ژوند کوي دلته يو څو ګيډران هم شته چي د مخ نيوي لپاره يې زمري ته اړتيا ده دا غټ ښار ته يوازې موږ او تاسي دا څو کسه نه سو رسېدلای موږ او تاسي به ټول ښار د ګيدړانو او داړيانو څه خلاصوو، زه غواړم چي روْپ جان زما خبره ومني او زموږ او ستاسي سره يو ځای بس زياتره د غل او غدو لاسونه بند کړي، ښنګه يارانو داغسي ده که نه؟ د حبيب الله ماما ناستو يارانو ټولو په يوه ږغ وويل چي هو همداسي ده په دې وخت کي روْف جان د حبيب الله ماما لاس ونيوی او د اتشدان څخه يې راولاړ کی په خپله شمله يې د حبيب الله ماما خوله ور پاکوله چي ګوري د بنګ د يوې زامي خوا لويه تناکه سوه او وچاوده اوس هم چي سرې ورته وګوري د

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

حبیب الله ماما د مخ یوه زامه په یوه لړ پوستکي پوښلې ده د خولې د ننه غوښه یې هغه وخت وسوځېده چې بیا جوړه نه سوه.

د استا مد انور (محمد انور) خبري لا پای ته نه وې رسېدلي چې مامد شاه خان (محمد شاه) ور ړغ کړه او وې ویل چې هو بنگ خو هم د ننگ سړی دی او هم د جنگ، هر څوك رښتیا هم د بنگ په رکم نه سي کېدای، کله چې مامد شاه خان غوښتل چې د حبیب الله ماما په اړه یوه بله نوې کیسه وکړي بسم الله جان د هغه خبري لنډې کړې او وې ویل، وایي چې بنگ د تور پاچ لنگوټه تړي، د ترخځو کالي، د ریبکاټ سدرۍ او چار اشه مچنې په پښو کوي دا مي هم اورېدلي چې هغه ډېري خبري هم نه کوي پر یوه ځای چې کښېني تر څو چې بل کار نه وي ورپیدا سوی پر هماغه ځای ناست وي، وایي چې کله ناکله د یارانو سره د چلم پر وخت خاندي خو ډېر لږ، ماته یوه کندهاري په برو دروازه کي وویل چې حبیب الله ماما هیڅ وخت خپل لمونځ نه قضا کوي او همېشه په اودس گرځي د چا مال ته په تمه نه دی چې طلا پرته وي نه یې اخلي زیات وخت د شپې گرځي او کله چې کوم ظالم ووینې د هغه لاس نیسي او د مظلوم مرسته کوي، په لښته خورا ټینگ او داسي خردوم چلوي چې هر څوك یې توان نه لري، ظالمان خو څه کوي وایي چې حکومتیان هم ځان ځني چپوي.

مامد شاه خان د بسم الله جان د خبرو په پای کي د ناستو ځوانانو پام د لمانځه وخت ته واړاوه او وې ویل چې د حبیب الله ماما یو عادت د لمانځه ادا کول دي راځئ لمونځ وکړو، زه بیا تاسي ته د بنگ یوه داسي کیسه کوم چې تر اوسه چا نه وي اورېدلې، خو یو صوفي مادریم که په خبر وي نسم ویلای زما گمان نورو به نه وي اورېدلې، ټول ناست ځوانان په دې هیله چې سبا به د مامد شاه خان څخه د حبیب الله ماما نوې کیسه واوري د لمانځه پر خوا روان سول.

ورځي ورځي به د ځوانانو په مجلس کي د یوه او یا بل ځوان کیسه کېدله خو داسي ورځ به نه وه چې په مجلس کي به د حبیب الله ماما کیسه نه یادېده بیا خاصه چې په مجلس کي به صوفي مادریم ناست و، یوه ورځ ماجتي (مسجدي) ته یاد سول چې مامد شاه خان هم یوه ورځ د حبیب الله ماما د یوې نوې کیسې وعده کړې وه، په دې ورځ چې د ځوانانو مجلس بیا د صوفي مادریم په کیسو گرم سوی و، ناڅاپه ماجتي پر مامد شاه خان ږغ وکی چې خانه تا خو هم د یوې کیسې وعده کړې وه خو بیا دي هېره کړه اوس به یې حتمي کوې، په دې وخت کي ټولو ځوانانو په یوه اواز وویل چې هو خانه، هو خانه نن به حتماً هغه کیسه کوې نن دي نه پرېږدو خامخا به هغه کیسه کوې مامد شاه خان چې کله دځوانانو مینه د حبیب الله ماما له کیسې سره ولیده نو یې په یو خاص انداز وویل چې زما هېره ده تاسي کومه کیسه یادوئ؟ حبیب الله ماما خو ډېري کیسې لري، مامد شاه خان چې لا خپلي خبري نه وې خلاصي کړي بسم الله جان ور ږغ کړه هغه کیسه وکړه چې موږ تر اوسه نه ده اورېدلې، ښه هغه کیسه تاسي اورېدلې که نه چې د یوې سارایي ښځې څخه یوه کیسه بر پیسي غلا کړي وې، په دې وخت کي یو شمېر کسانو وویل چې هو دا کیسه موږ اورېدلې ده، یوه بله کیسه وکړه یو نور شمېر چې د بوډۍ او کیسه بر کیسه نه وه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اورېدلې، هغو بيا غوښتل چي همدا کيسه وکړي صوفي مادريم چي د مجلس حال دوه ګوني وليدی نو يې په ځو لنډو جملو کي د همدې کيسې په اورولو پيل وکړ او په دې ترتيب يې مجلس ته بيا رنګ ورکړ او وې وېل: چي دا کيسه خو ځو واره دلته سوې ده ټوله ښار خبر دی چي يو وخت يوه سپين سرې ښځه کندهار ته د زوی د واده په خاطر د ځينو مالونو د رانيولو لپاره تللې وه هلته کيسه بر د هغې خواره کی څخه پيسې وهلي وې، او سپين سري په ژړا او نا امېدی د سړك پر غاړه ناسته او بد او رد يې ويل، په دې وخت کي حبيب الله ماما د هغه ځايه تېرېدی چي د ښځي ور فکر سو او په لوړ ږغ يې د حبيب الله ماما پر خوا ناره وکړه او وې ويل اې تاته وايم ګوره تاته وايم چي غټه لنګوټه دي ترلې ده بنګ حبيب الله چي تر خپل بغل وکتل يوه سپين سرې ښځه يې وليده چي ده ته ګوري او خبري کوي، بنګ ور وګرځېدی او له سپين سري څخه يې پوښتنه وکړه چي مور تا ماته څه ويل او که. . . بنګ لا خپله خبره نه وه خلاصه کړې چي سپين سري ږغ وکی او ورته وېې ويل مور دي سر وخوره هو تاته وايم ته چي غټه لنګوټه دي ترلې ده، تاته وايم و شرمېږه ته هم ځان ته پښتون وايې غټه لنګوټه دي ترلې او کوړ کوړ ګرځې اود ښځو څخه په غلا سوو پيسو ځان ته کالي کوې او بيا داسي په خيال هم ګرځې، حبيب الله ماما چي د سپين سري په درد پوه سو نو لا ور نژدې سو او په حال د پوهېدو هڅه يې وکړه، بيا يې ورته وويل چي موري پېښه څه ده چي داسي راته دردېږې؟ سپين سري داسي په غوصه وه چي ته به وايې چي همدا يې غل دی، د بنګ د خبري جواب يې په خبرو نه بلکي به تو کولو ورکی مخامخ د حبيب الله ماما خواته ودرېده او پر مخ يې ناړې ور تو کړې، بنګ پوه سو چي کوم چا د سپين سري سره ناځواني کړېده، نو ځکه يې څه ونه ويل او بيا يې د هغې څخه پوښتنه وکړه چي موري ته راته ووايه چي څه پېښ سوي؟ زه خو په هيڅ نه يم خبر سپين سري جبيب الله ماما ته وويل چي ولي دي ځان ناګاره واچاوه زما پيسې دي جېب ته کړې او اوس پوښتنه هم کوې ما په څه خواريو او کبوتيو دا زر روپۍ زار مړي پيدا کړي وې او هغه هم تا را څخه غلا کړې وشرمېږه پخوا به ځوانانو د ښځو عزت کاوه خو اوس ځوانان د ښځو له جېبه پيسې غلا کوي او خپلو ځانو ته غټه لنګوټه رانيسي وشرمېږه دا لنګوټه نه ده دا پوړنی دی.

سپين سري ښځي چي خپله خبره ورته وکړه حبيب الله ماما سمدستي د هغه دوکان مخ ته ورغی چي هغه سپين سري ښځه هلته ناسته وه، دوکاندار ته يې وويل چي وروره زه حبيب الله نومېږم او په برو دروازه کي مي کور دی زما يو زر روپۍ په کار دي که در سره وي په پور يې راکړه، زه تر هغه وخته دلته ستا سره ګرو کښېنم تر څو چي ستا زر روپۍ زما له کوره رارسيږي، دوکاندار چي د خپل دوکان په مخ کي د کندهار بنګ وليدی نو بېله ځنډه يې د خپل دخل څخه پيسې را وايستلې او يو ځو پاته يې د خپل څنګ دوکاندار څخه واخيستلې او د حبيب الله ماما ارتيا يې پوره کړه، حبيب الله ماما د دوکاندار څخه پيسې واخيستې او هغه سپين سري ښځي ته يې ور کړې او ورته وېې ويل چي دا دي موري خپلي پيسې دي واخله وې شمېره چي پوره دي او که نه؟ خو موري بس زياتره دوې خبري واوره اول خپل مال ټينګ ساته او دوهم هر ځوان غل مه بوله پښتانه هر وخت د خور پوړنی ور پر سر کوي خو کله نا کله يو ظالم هم پکښي پيدا کيږي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ مور پیسې د حیرانتیا سره یو ځای وشمېرلې او وې ویل چې، خیر ووینې زویه اوس چې دي زما پیسې راکړې نور توبه وباسه دا غلا مه کوه خلګ به بدواوي درته کوي چې هم به دي دنیا او هم به دي اخیرت خراب سي، بنګ چې سپین سري ته پیسې ورکړې او هغه یې رخصت کړه بیا بیرته هغه دوکان ته ورغی او دوو یارانو ته یې چې د همدې پیښې په وخت کې را پیدا سول وویل چې حقداده ورورہ ته او زمری دواړه نن په ښار کې وګرځئ او شا او خوا ټولو بد سترګو ته وواياست چې د نن ورځې تر ماپښین لمانځه د مخه که د دې کونډې خور پیسې را و نه رسېدې نو بیا به هغه سړی ګیله زما څه نه کوي بس زیاتره، هر څه چې بیا ور پېښ سول ګناه به یې پر خپله غاړه وي، زمریه وروره ته هم بس زیاتره د حقداد سره یو ځای وګرځه هغه ببر لکیان خو ځیني پېژني هغو ته هم خبر ورکړه، ځئ ولاړ سئ او زه بیرته تر لمانځه دمخه بس زیاتره دلته راځم او د همدې ورور په دوکان کې ناست یم، زموږ او ستاسي نښاني همدا دوکان دی.

د ماپښین د لمانځه وخت رانژدې سو او حبیب الله ماما هم د هغه دوکان په لوري راغی،کله چې راورسېدی اول یې و دوکاندار ته سلام وکړ او بیا یې پوښتنه وکړه چې دوکانداره وروره ته خو به خوا بدی سوی نه یې چې زه لږ څه وځنډېدم دوکاندار ورته وویل چې یا حبیب الله ماما زه یوازې دې ته خوشاله وم چې کله به ته راسې چې زما په دوکان کې لږ مجلس وکړو ما د خدایه دا غوښتل چې یوه ورځ ستا سره پر کراره کښېنو او مجلس وکړو، ما نن ورځ ډوډۍ هم ستا له پاره ماتله (معطل) کړېده ښه سو چې راغلې بنګ د دوکاندار خبري لنډې کړې او وې ویل چې خدای دي خیر درکړي زه پرېشانه وم بس زیاتره چې تا به څنګه خیال کاوه چې دا حبیب الله خو ورك سو دا دی زه راغلم رښتیا ستا په دوکان کې خو به چا زما پوښتنه نه وي کړې؟ خو یوازې یو نفر چې په ځان لږ څه تیټ و دوه واره راغی او ستا پوښتنه یې وکړه او وې ویل چې وروسته به بیا هم راسي.

دوکاندار او حبیب الله ماما لا د ډوډۍ په سمولو بوخت وو چې یو ځوان راغی او سلام یې واچاوه او د حبیب الله ماما سره یې ښه ګرمه ستړې مه سې وکړه دوکاندار ډوډۍ تیاره کړه او حبیب الله ماما پر دې نوي راغلي ځوان هم ږغ وکړ چې راځه ورورہ څه چې تیار وي هغه د یار وي راځه چې ډوډۍ وخورو، مېلمه حبیب الله ماما ته وویل چې زه ډوډۍ نه خورم ستا سره مي لږ کار دی زه ځم.

بنګ ورته وویل چې راځه ورورہ کارونه به خدای خیر کړي، اول به ډوډۍ وخورو بیا به د کارونو غم کوو راځه.

مېلمه هم را ولاړ سو له دوکاندار او بنګ سره یې یو ځای ډوډۍ وخوړه چې ډوډۍ خلاصه سوه حبیب الله ماما لمانځه ته ولاړ سو، راغلي مېلمه بیا وویل چې حبیب الله ماما زما ستا سره لږ کار و چې دمخه تر لمانځه باید وواېم، بنګ پوښتنه وکړه چې خدای دي خیر کې څه پېښګه ده چې تلوار دي دی ووایه چې زه څه خدمت کولای سم؟ مېلمه یې غوږ ته ځان نژدې کړ او پټ یې ورته وویل چې حبیب الله ماما نن سهار مي یو غلط کار کړی او راغلی یم چې خپل عذر وغواړم بنګ چې په خبره پوه سو نو ورته وې ویل چې ښه هغه ته یې، ولي دي بس زیاتره دا د بېمانۍ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار ته ملا تړلې ده ته نه شرمېږې چې د سپیتاني په ډوډۍ دي ځان چاغ کړی، دا غریب خلك خولې توېوي او یو ځو پیسې پیدا کوي خو ته هغه پیسې په نامردۍ کې ځني غلا کوې ولې دا کار کوې؟ بنګ لا خبري نه وې خلاصې کړې چې راغلي سړي په عذر شروع وکړه او په پرله پسې زاریو یې عذر وغوښت، دوکاندار چې دا حال ولیدی نو د حبیب الله ماما څخه یې د دې سړي د عذر منل وغوښتل، حبیب الله ماما وویل چې په یو ډول د ده غذر منم هغه دا چې دی توبه وباسي او بیا هیڅکله دې بې ننګه کار ته زړه ښه نه کړي، د همدې خبري سره سم راغلی سړی په توبو سو او وې ویل چې زما توبه ده بیا به هیڅ وخت داسې بد کار ونه کړم، بنګ په پای کې ورته وویل چې ځه ورك سه چې دا تور مخ دې بیا و نه وینم، سړی چې له دروازې وتی د خپله جېبه یې نه سوه روپۍ راوایستې او دوکاندار ته یې ورکړې او وې ویل چې سل روپۍ مې بایللي او نور دا دي سته که غواړې چې را یې وړم نو د خوارۍ غریبۍ تر پیدا کېدو راته وګورئ د خدای په امان.

مامد شاه خان چې د صوفي مادریم له خوا د پیل سوي کیسې لنډول غوښتل نو ږغ یې وکړ چې ګورئ د حبیب الله ماما امر پر ټول ښار چلېږي هر څوك د بنګ عزت او مراعات کوي، د کندهار په ښار کې د بنګ امر لکه د فرقې قومندان امر داسې چلیږي په دې وخت کې استاد مد انور د مامد شاه خان خبرې ته پیوند ورکړ او وې ویل ما خو تر اوسه د بنګ سره نه خبري کړې او نه مې لیدلي دي خو دا چې په رښتیا د کندهار ښه ځوان دی او ټوله یې مني که زه هم د هغه امر واورم خامخا به یې منم او که مې په بل چا زور ورسیږي هغه به هم خامخا مجبور کړم چې د حبیب الله ماما امر ته غاړه کښېږدي، او که پوه سم چې غاړه نه ږدي نو خامخا به یې تر څټ نیسم او هغه ته به یې ورولم، مامد شاه خان د استاد مد انور خبره ونیوله او وې ویل چې هو هغه کیسه چې ما غوښتل تاسي ته یې وکړم را په یاد سوه راځئ چې اوس د ماښام لمونځ وکړو او بیا به سبا ان شاالله دا کیسه درته وکړم.

د سبا ورځې ماځګیګر ته د ځوانانو زیاته تلوسه وه د ورځې کارونه یې په دې نیت چې نن ماځیګر د مامد شاه خان څخه د حبیب الله ماما نوې کیسه اوري ټول په ډګیر شوق او خوند سره خلاص کړل او ماځیګر بیا د دنګانو پیتاوي ته را ټول سول د دنګانو پر پیتاوي د یو شمېر ځوانانو شالۍ هم غوړېدلي پرتې وې، ټولو ځوانانو د مامد شاه خان د راتلو لاره څارله، یو وخت د برنډو پر سر الله داد نورو ځوانانو ته ږغ کړ چې هغه دی مامد شاه خان راغی په دې ږغ ټولو ځوانانو خپل نیمګړي کارونه ژر ژر پوره کړل او د مامد شاه خان تر رارسېدو یې ځانونه له کاره بېغمه کړل،کله چې هغه راورسېدی ټولو په یوه ږغ وویل چې خانه نن به هغه کیسه نه هېروې هغه چې پرون دې وعده کړې وه، خان هم تر سلام او حال و احوال اخیستلو وروسته وویل چې هو نن به هغه کیسه کوم ما هم خپله وعده نه ده هېره کړې، خو نن پر دنګ د چا ورجي دي چې د شنو چایو تاوان هم ور دغاړي سي په دې وخت کې د صمد جان ورور وویل چې د چاي غم مه خورئ ما تیاره چای جوشه پر اور ایښې ده تاسي خپل بانډار تودکی زه چای راوړم، مامد شاه خان چې دا بهانه هم ورکه ولیدله نو د صوفي مادریم څنګ ته نژدې یې خپل پټو غبرګ واچاوه او دمجلس لپاره یې ځان تیار کړ اول یې ځوانان د هغو د کارونو په خاطر وستایل چې خیر یوسئ چې کارونه مو خلاص کړیدي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

که نه بیا مشران خوا بد وي او وايي به چي د کار در ك مو نسته او د ښه ځوانۍ خبري خو هر يو په قاف او لام کوي، دا دی زه نن هغه کیسه کوم چي ما په کندهار کي د غونډ مشر صیب په کور کي اورېدلې ده.

یوه ورځ زه د غونډ مشر صیب کورته تللی وم او هلته مي يو کندهاری ولیدی چي په پخوا وختونو کي یې ډېري سختي لیدلي وې، د وهلو او ټکولو څخه بیا تر محبس او کوټه قلفۍ پوری د ښه ستر خانه بیا تر اوږدو مسافریو پوري د ملکي کارونو څخه بیا تر خواریو او مزدوریو پوري ټولي خانې تیري کړي وې، ویل چي یو وخت د سرپوزې د کلي نماینده و کور او دوکانونه یې درلودل یو وخت بیا د حکومت توري سو، بیا زندان ته تللی او له زندانه تر تښتېدو وروسته بیا د خپل کلي کور او بیا وروسته د کندهار د ښو ځوانانو سره په باندارونو کي شپې او ورځي تیري کړېدي، خیر نو د دي سړي سره مي د غونډ مشر صیب په کور کي شناخت وسو هغه ډېر خوږ ژبی سړی و، زه پوه نه سوم چي د غونډ مشر صیب او هغه ملګر توب څنګه پیدا سوی و، خو غونډ مشرصیب هغه ته په ډېره درنه سترګه کتل هره د جمعې شپه به هغه د غونډ مشر صیب کورته راتلی او په هغه شپه به غونډ مشر صیب هم د شپې تر ډېره وخته مجلس کاوه.

یوه شپه یار ماد خان اکا (یار محمد خان) د روژې تر پېشلمي پوري داسي خوږ مجلس وکړ چي ټوله حیران پاته وو چي څنګه پېشلمي سو، یار محمد خان اکا د کندهار د بلوا خبري کولې هغه بلوا چي د کندهار ښار سینما په کښېي وسوځېده دوکانونه چور سول، ګاډیو او حکومتي موټرو ته اور واچول سو، او په کندهار کي زياتي خرابۍ وسوې نور یې څه کوي د حکومت او رعیت تر منځ تیاره جګړه وه، یار ماد خان اکا دا کیسه داسي کوله ته به وایې چي همدا اوس هغه اړو دوړ روان دی،د کیسي په یوه برخه کي د حبیب الله ماما خبره هم رایاده سوه او ویل یې چي د کندهار د بلوا څه څو ورځي وروسته د کندهار امنیي قومندان د کندهار ځیني نامتو مشران لکه قدوس خان بارکزی صالح محمد خان پوپلزی او د کندهار سر زوره خلګ ونیول او بندیان یې کړل، خو د خان محمد خان په مشوره د ټولو مشرانو څخه بخښنه وغوښتل سوه او په دې یې د بیا بغاوت د نه کولو ضمانت هم واخیستی او د کندهار ښار ټول مشران یې له بندي خانې څه ازاد کړل، خو په دې جمله کي یوازي حبیب الله ماما د نورو بندیانو څخه بیل سو او د سر مامور په امر د بندیخانې په یوه بله برخه کي پټ وساتل سو، نور ټول مشران او قومي سپین ږیري خپلو کورونو ته ورسېدل خو د حبیب الله ماما درك ورك سو د بنګ انډیوالان د نن او سبا به انتظار ناست وو خو حبیب الله ماما پسي ورك سو.

وايي چي په سر ماموریت کي د څلورو ورځو کوټه قلفیو وروسته دکندهار دسر مامور په امر د هغه و شعبې ته وروستل سو، په دې وخت کي دکندهار د امنیې قوماندانې او سرماموریت دواړه د یوه نفر په لاس کي وه چي په ظلم او زور یې په ډېرو خلګو کندهار خوشي کړی او یا یې د مات ږغ په کړی چي بیا د شرمه ښار ته نه دی راوتلی، زمان جان غېږ باز یې په پښو شل کی، په لالو ماما یې تر لښتو لاندي د مات ږغ وکی چي مجبوره سو کندهار خوشي کي، د بریت رحیم بریتونه یې په چور وشکول هغه هم د خپلو شونډو د بدرنګۍ په وجه د خپل کور بندي سو، او

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر نور ځوانان يې هم ژړ مخي کړي وو او دا ځل د کندهار بنګ په لاس ورغلی وايي چي د څو ورځو کوټه قلفيو وروسته د سر مامور په امر حبيب الله ماما د هغه دفتر ته ور وستل سو کله چي حبيب الله ماما دفتر ته ننوت سمدستي اکبر خان سر مامور ږغ پر وکړ چي ته دکندهار لچك ما پر اسمان غوښتې ته خدای پر مځکه په لاس راکړې، ستا مي اورېدلي وه چي ځانته يو څه وايې زه خو دي اوس وينم لکه موږك په کالو کي پټ يې، اوس به دي لکه چرګ پرو بال وباسم او چيغي به دي په برو دروازه کي سماوار چيان کاږه کي، په دې وخت کي حبيب الله ماما د دفتر د دروازې خواته حرکت وکړ چي اکبر خان بيا ور ږغ کړه چي چيري ځغلې تا خو تر وخت دمخه ځان خراب کړ حبيب الله ماما بيا هم دروازې ته نژدې سو او په ډېره چالاکي يې د دفتر دروازه د دننه د خوا وتړله او بيا يې اکبر خان ته وويل چي ګوره بس زياتره زما په مردي کي خو کندهار شك نه لري ته چي شك لرې تاته يې بايد وښيم چي زه نر يم که ښځه، بيا يې لکه قهرېدلی زمری د اکبر خان د ميز پر خوا ور ټوپ کړه او تر څو چي اکبر خان ځان پيدا کاوه حبيب الله ماما بيا د ميز پر سر ورته ولاړ و او د اکبر خان په ستوني کي يې منګلي ښخي کړي وې، اکبر خان چي په خپل عمر د داسي صحنې سره نه و مخامخ سوی حيران پاته و چي دا څه پېښ دي، اکبر خان چي د حبيب الله ماما ځواب ته منتظر و د حملې اميد يې هيڅ نه کاوه، نو ځکه يې دځان د دفاع واك هم له لاسه ووت، خو هغه هم غښتلی افسر و اول يې د ميز شاته ځای خالي کړ او بيا يې د حبيب الله ماما سره د مقابلې تر څنګ د دروازې د خلاصولو هڅه وکړه، کله چي دروازه خلاصه سوه نو د دفتر حاضر باش په يوه ساه راغی او حبيب الله ماما يې د شا له خوا په غبږ کي ټينګ ونيو او د حاضر باش سره نور عسکر هم ملګري سول او حبيب الله ماما يې ځنځير پيچ او د اکبر خان په امر يې بيرته کوټه قلفۍ ته بوتی او ورته وې ويل چي هـر وخت ما وغوښت بيا يې را حاضر کړئ.

د دفتر حاضر باش او نورو محافظينو هم د خپل امر په امر حبيب الله بيا د کوټه قلفي په لور روان کړ په دې ټيل ما ټيل کي حبيب الله ماما د اکبر خان په خوا مخ واړا وه او وې ويل چي ګوره نا ځوانه بيا د بل کندهاري په مخ کي د نر او ښځي خبره ونه کړې، زما خو لاس در و نه رسېدی که د بل چا په مخ کي داسي خبره درڅه را ووزي بيا به تر ياسينه ونه رسېږې، زما خبره دي ستا په ياد وي هير يې نه کړي بس زياتره، نور دي چي څه په وسه وي هغه وکړه.

حبيب الله ماما درې هفتې (اونۍ) پرله پسې په کوټه قلفي کي تيري کړې په يوه کوچنۍ کوټه کي چي لمر يې نه درلود او يوازې يې په ناستي د بيدېدو ځای درلودی، فقط يو سهار او بل سهار به يې د اودس تازه کولو لپاره دباندې را وتلو ته پرېښودی هغه چي به د ورځي په سهار اودس تازه کړ بيا به يې تر ماخستن پوري په هغه اوداسه لمونځ کاوه، حبيب الله ماما ببله دې چي کوم شکايت وکړي په خورا مردۍ يې شپې ورځي تېر ولې.

وايي چي درې هفتې تيري سوې خو حبيب الله ماما را مالوم نه سو د برو دروازې ځوانانو هره ورځ د يو او بل څخه پوښتنه کوله چي که څوك د حبيب الله ماما حال او احوال ولري، ورځي زياتي تيري سوې خو د حبيب الله ماما خبر

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلوم نه سو چي په پاي کي د برو دروازي يو څو تنو ځوانانو دي خوا او ها خوا پوښتني ګرويږني وکړي او په دې جريان کي درې هفتې تيري سوې، دربيمه هفته ښکاپر دروازې ته د حبيب الله ماما انډيوالان ورغلل او د لطيف جان چي بيا وروسته د (حاجي لطيف په نوم مشهور سو) سره يې د حبيب الله ماما د درو هفتو د يو مخ غيبېدو خبره وکړه لطيف جان په دې خبره اګاه و چي بنګ حبيب الله د دولت کسانو د کندهار د يو شمېر نورو مشرانو سره يو ځای نيولی و، خو کله چي د وطن نور مشران خوشي سول د هغه په خيال نو بنګ هم خوشي سوی دی، خو داسي نه وه سوې خان ماد خان د وطن نور مشران خوشي کړي خو د حبيب الله ماما په حال څوك نه دي خبر سوي چي هغه ته څه پېښ سويدي.

لطيف جان چي له حاله خبر سو نو ببله ځګندېه يې خپله سدرۍ پر اوږو کړه او د بنګ انډيوالانو ته يې وويل چي يارانو تاسي ولاړ سئ زه نن تاسي ته د بنګ د حال او احوال خبر برو دروازې ته راوړم زه ولاړم د خدای په امان.

د بګنګ ياران د برو دروازې پر خوا ولاړل او په خورا بې صبرۍ سره يې د لطيف جان لاره څارله، د ماځيګر د لمانځه وخت و چي د برو دروازې په چوك کي د بنګ يارانو لطيف جان وليدی او يو تن په ځغاسته د لطيف جان خواته راغی اوهغه ته يې د بنګ د يارانو د ناستي ځای ور وښودی، لطيف جان هم هغه سماوار ته راغی اود حبيب الله ماما انډيوالانو ته يې د خپل کار جريان ووايه، او هغه يې خبر کړل چي بنګ د سر مامور په خاص امر کوټه قلفه دی، او دا يې هم ورته وويل چي تاسي غم مه کوئ زه يې سبا ته غم خورم يا به را خلاص سي او يا به زه هم هلته ورسره کښېنم .

د بنګ انډيوالان له يوې خوا بېغمه سول چي د هغه درك معلوم سو خو له بلې خوا يې انديښني نوري هم زياتي سوې چي حبيب الله ماما يوه ډېر ظالم قومندان ته په لاس ورغلی دی، خو خير دي وي که يوه لاره پيدا سي چي را خلاص سي او بيا د يارانو مجلس په رنګين او خوندور سي.

وايي چي لطيف جان د کور پر خوا ولاړی او د حبيب الله ماما ياران په سما وار کي د چورتونو ټالو واخيستل، په دې وخت کي د مرجې صمد کاکو پر نورو يارانو ږغ وکړ او وې ويل چي يارانو لار په مزله لنډيږي د کندهار بنګ په سر ماموريت کي پروت دی او موږ لکه د ډيلي سوالګر چورتونه وهو په دې چورتونو دا لار نه لنډيږي، په دې وخت کي د مناري فيض الله وويل چي کاکو رښتيا وايي څه بندوبست دي په خيال راغی چي پر ورځو به، صمد کاکو بيا وويل چي زه خو وايم چي دا سر ماموريت خو دونه ليري نه دی راځ چي ورسو که پوليسو زموږ بنګ خوشي کړ خو ښه خبره ده او که نه بيا به نو د زوره کار واخلو او نا چاره يو چي مابس (محبس) به ماتوو، بيا که حکومت موږ وژلو او که يې بنديانولو هغه به بيا هغه وخت سره ګورو، ځنګه يارانو بله خبره هم سته او که نه؟ په دې وخت کي معلم راز مامد (راز محمد) وويل چي وايي چي وخت لکه سره زر زما په خيال دا اوس ښه وخت دی چي سرماموريت ته ورسو اول به د سر مامور عذر وکو او په دې وخت کي ور تلل به د هغو غرور پر ځای کي او په دې ترتيب به زموږ کار هم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نتیجه ورکړي، خو که یې ونه منل بیا به موږ خپل کار وکړو او بیا به مو نور کندهاریان نه ملامتوي چي پرون هغه پېښه وه او نن بیا تاسي دا را پېښنګه کړه، او بله خبره هم دا ده چي دا اوس چي موږ او تاسي ور ورسېږو تر هغو به ماښام وي که کش او کوك جوړ سو نو بیا به نورو خلکو ته تکلیف نه وي یوازي موږ او سر ماموریت به سره کښېږوو، د معلم راز مامد خبري لا نه وې خلاصي سوي چي صمد کاکو ږغ وکړ چي ښه خبره ده نو یا الله او بسم الله.

په سماوار کي ناست کسان ځوانان ټول را ولاړ سول په دې وخت کي غوټو کاکړ وویل چي یارانو وایي چي د پیشي په غېږ ورځې نو تهیه به د زمري نیسي ځوك چي وسله لري نو را وادې خلي چي هر چا چي څه درلوده هغه یې له ځانه سره را واخیستله او ټول دوه دوه سول او د یو بل تر شاه پرله پسې روان سول، وایي چي غوټو کاکړ د ځوانانو د سر دوو نفرو ته ور چټك سو او هغه یې ودرول او ورته ویې ویل چي ګورئ یارانو دې خبري ته باید په یوه خوله سو هغه دا چي که یې خبره ومنله خو ښه کار دی د خپل یار سره به یو ځای برو دروزاې ته راځو او که خبره غړکه سوه نو داسي نه سي چي ټول پر یوه عسکر را واچوو او بیا نور عسکر راسي موږ لکه د ماښین چګرګان یو یو تر پښې ونیسي او د حبیب الله ماما سره مو پښه په پښه کي، بیا به مو نو د خامې ناري تر ښار او کلي خپرې سي او د کلي کشر او مشر به راباندي خاندي او وایي به چي دا ګوره بنګ خو یې راخلاص نه کی چي نه کی، لایې نور هم بار ور درونږ کی په دې وخت کي وروسته پاته یاران هم دوه دوه را ورسېدل او ودرېدل نو د پیر پایمال عزیز جان و غوټو کاکړ ته وویل چي وایه غوټو یاره د پای خبره دي وکه، غوټو بیا خبره واخیسته او وې ویل چي زه وایم که خبره ونه منل سوه نو هر یو دي خپل ځان د یوه عسکر خواته نژدې کي او چي معلم یار د یا الله ږغ وکړي بیا نو هر څوك پوه سه او د هغه عسکر انډیوال ټولو وویل چي ښه خبره ده هو معلم راز مامد ږغ وکی چي ګورئ یارانو هر یو دي د ځان سیال عسکر وګوري او هغه ته دي ودرېږي، د بنګ یاران بیا دوه دوه سول او د محبس پر خوا یې حرکت وکړ.

د ماځیګر او ماښام تر منځ وخت و چي د بنګ یاران سرماموریت ته ورسېدل او هلته ولاړ پیردار ته معلم ور نژدې سو او پوښتنه یې وکړه چي وروره نوکریوال څوك دی؟ عسکر وویل چي قومندان اعاشه نن نوکریوال دی. معلم بیا پوښتنه وکړه چي د نوکریوالۍ دفتر چیري دی؟ عسکر جواب ورکړ چي خیر دی د نوکریوالۍ له فتر سره مو څه کار دي؟ معلم ورته وویل چي موږ د بنګ یاران یو د نوکریوال صاحب سره ګورو، عسکر وویل چي تاسي دلته ودرېږئ زه به ورسم چي نوکریوال صاحب تاسي غواړي اوکه یا هو زه هغه ته څه ووایم چي څوك راغلي دي؟ د یارانو څخه یوه ږغ کړ ورته ووایه چي دسرپوزي جبار خان او دبنګ نور یاران دي، وایي چي عسکر ولاړی او نوکریوال ته یې دا خبر ورساوه، نوکریوال چي حسن خان نومېدی ژر یې عمومي قومندان اکبر خان ته تیلفوني خبر ورکړ او د هغه څخه یې هدایت وغوښتی چي څه وکړي اکبر خان چي د کندهار د ځوانانو په راتګ خبر سو نو یې ورته وویل چي ټوله راغلي خلګ وساته او ورته ووایه چي زه اوس خبرو ته راځم.

عسکر همدا خبره همداسي راغلو ځوانانو ته وکړه چي نوکریوال صاحب د امنیې قومندان سره خبري وکړې او هغه وویل چي زه اوس راځم تاسي ولاړ سئ په انتظار خانه کي کښېنئ، غوټو کاکړ یارانو ته مخ واړاوه او وې ویل چي،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يارانو معلم او جبار خان دي ولاړ سي نور ياران به دلې ته شا او خوا ګرځو تر څو چي خبره ښکاره کيږي، ټولو خوښه کړه او دوه تنه انتظار خانې ته ولاړل او نور د سر ماموريت پر شا او خوا منتظر ولاړ وو، د يوه نيم ساعت وروسته د قومندان مګوټر راغی او سر ماموريت ته ننوت، ياران بيرته راټول او دوه دوه سر ماموريت ته ننوتل او له وعدې سره برابر هر يوه خپل ځاي پيدا کړ، په دې وخت کي اکبر خان د معلم راز ماد سره خبري کولې چي له دفتر څخه د خندا اواز راووت نورو يارانو داسي خيال وکړ چي خبره حل سوه نو هغو هم د يو او بل سره لاس ورکړ او د بري په ډول يې يو او بل ته وخندل. يو ګړی وروسته د قومندان له دفتره معلم او جبار خان راووتل او پر صمد کاکو يې بږغ وکړ چي کاکو ته راسه موږ ته خو يې يوه بنده واچول ستا خيال څه دی، ياران راټول سول او خبري ته يې غوږ ونيوی معلم کيسه وکړه چي اکبر خان وايي چي بنګ زما په لاس راغلی دی زه يې په يوه شرط پريږدم چي هغه له دوو شيانو توبه وباسي يوه دا چي پر خپل سر چاته جزا ور نه کړي او بل دا چي نور دي ځان ته بنګ نه وايي، او قومندان وايي چي که دا خبره ونه مني نو اول خو به يې زه تر وهلو لاندي مات کړم او بيا به يې لکه خيرو او ملا غفار په يوه تهمت و ځړوم، غوڅو وويل چي زه خو وايم يارانو دا يوه خبره هم بګنګ ته د منلو نه ده معلم دي دا ځل بيا ورسي او ورته ودي وايي چي که يې خوشي کوي خو ښه او که يې نه منل نو بيا دي جبار خان يو دروند ټوخ وکي بيا نو هغه حال او هغه جال.

معلم راز ماد او جبار بيا دفتر ته ننوتل او تر سلام وروسته معلم قومندان ته وويل چي قومندان صاحب دا دی موږ بيرته د يوې مشورې دپاره راغلو، ته خو د پاچا قومندان يې نن دلته او سبا هلته خو موږ د همدې ښار او کلي خلګ يو يا به مرو او يا به اوسو موږ د باندي د يارانو سره ستا خبره وکړه خو ټولو ته دا خبره نا شوني ښکاره سوه، اول خو بنګ زموږ د ښار د غيرت او ميړانې تاج دی او بل هغه ته خلګ بنګ وايي اوس که څوك هغه ته ووايي چي ته ځان ته بنګ مه وايه هغه يې نه مني بيا چي خبره زور ته سي خو بيخي يې نه مني، نو موږ فيصله وکړه چي د بنګ دپاره چي هره جزا تا په زړه کي نېولې ده هغه جزا ماته راکړه خو هغه خوشي کړه، اکبر خان چي د بنګ خبرو سودايي کړی و د معلم راز ماد خبرو بيخي په غضب کړ او بيا يې جبار خان ته مخ واړاوه چي ښه جبار خانه ته څه وايې، معلم او بنګ خو زما سره پاته سول زه به د دوی سره جوړ سم، جبار خان په دې وخت کي معلم ته ځان نژدې کی او په غوږ کي يې ورته وويل چي معلمه زويه چالاکي به نه کوې چي زه يم نو تاته صبر دی، او بيا يې وويل چي قومندان صاحب زموږ د يارانو په منځ کي خو ټول ياران داسي پرله پسې خبري نه سي کولاي لکه معلم چي يې کوي، دا چي معلم وويل هغه د يارانو فيصله ده نو تاسي خپل عسکر ته وواياست چي بنګ ته اجازه ورکړي چي خپل کورته ولاړ سي، تر هغه وروسته به معلم زموږ يارانو ته زيری ور کړي هغوی به هم خپلو کورو ته ولاړ سي زه ستا هري جزا ته حاضرګر او اماده کښېنم، نو اول کار ستاسو دی دوهم اجرات زموږ.

قومندان چي دا دواړه تر خپل حد تېر وګڼل نو يې ورته وويل چي ښه نو تاسي دواړه غواړئ د هغه پر ځای جزا وويني نو تاسي دواړه سر له اوسه زما بنديان ياست اول به زه تاسي ته وښيم چي د بل پر ځای جزا غوښتل څه مانا لري بيا

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

به د هغه سره ګورم، جبار خان ورته وويل چې نه قومندان صاحب مورږ دواړه نه يو زموږ يارانو يوازې زما فيصله کړې ده معلم نه دی، ته بنګ خوشي که زه دلته يم په عين حال کې يې و معلم ته وکتل او په کراره يې ورته وويل چې که په خبره پوهيږې نوهمدا ده ځه ولاړ سه او يارانو ته ووايه چې زما او قومندان صاحب تر منځ فيصله وسوه هغه بنګ خوشي کوي او زه يوه دوي ورځې په ضمانت ناست يم خو ګوره چې دا خبره بل ځای او يا د نورو يارانو سره وه نه کړې که ما واوريدل نو دا به ستا لويه نامردي وي، ځه ورسه او يارانو ته ووايه چې خبره حل سوه، معلم لا خبري نه وې شروع کړې چې قومندان ور ږغ کړه او ورته وې ويل چې ورسه يارانو ته دې چې هر څه وايې ووايه خو ته به نه تښتې زه چې ستاسې ياغي بنګې ونه باسم نه مو پريږدم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګ حبیب الله(دوهمه برخه)

د جبار خان په وینا معلم له دفتره راووت او یارانو ته یې وویل چې یارانو خبره خلاصه سول، زه او جبار خان دلته یو، تاسي ولاړ سئ قومندان صاحب وویل چې زه حبیب الله ماما خوشي کوم ماته جبار خان وویل چې تاسي ته خبر در کړم چې تاسي ولاړ سئ، بیا صمد کاکو وویل چې بنګ به نو کله راخلاص کې؟ معلم چې د روان حال بیان نه سو کولای نو یې ځان ناګمانه واچاوه او ویې ویل چې ګورئ یارانو دا چې هغه څه وخت خلاصیږي څه یې کوئ اوس زه او جبار خان دواړه د ضامن په رقم ناست یو قومندان وویل چې بنګ خوشي کوي اوس تاسي ولاړ سئ بیا به موږ خبر دروړو چې خبره څنګه سوه اوس تاسي ولاړ سئ. د بنګ نور یاران د معلم او جبار خان په خبره د سر ماموریت څخه ولاړل او جبار او معلم راز ماد دواړه د قومندان په دفتر کې پاته سول.

قومندان چې له یوې خوا پر بنګ په غضب و له بلې خوا د بنګ له داسي انډیوالانو سره مخ سو چې هر یوه یې تر بل تیري کوي قومندان هم د دفتر نوکریوال ته امر وکړ چې شکور چپه دست راولي، شکور چپه دست راغی او هغه پوهېدی چې په دې وخت کې یې قومندان د څه دپاره غواړي، نو د خپل راتګ سره یو ځاي یې یو بار د انارو لښتي له ځانه سره راوړي او حاضګر سو، قومندان امر وکړ چې شکوره بچو، دوی ضرب خانې ته که، هر وخت چې په ژړا یې ستا زړه وسوځېدی بیا نو ما په خبر کړه، تر هغه یې ډبوه چې کالي یې لانده او ژړ سي.

شکور چپه دست هم دا څو هفتې وهل نه وه کړي نو اول خو منتظر و چې پر بنګ به زړه خالي کې، خو تر بنګ دمخه د هغه د یارانو سره مخ سو اول یې جبار خان او معلم سره بېل کړل یو یې یوې کوټې ته او بل یې بلې کوټې ته بوتلی او هلته یې د دواړو سدرۍ او لنګوټې ځني خلاصي کړلې او په یوه یوه جوړه نازکو کالو سره یې په نوبت کړل، اول یې راز مامد معلم د وهلو هغه مخصوص دهلېز ته را وست چې هلته قومندان او نوکریوال دواړو خپلې چوکۍ ایښې وې، کله چې معلم یې راوست نو قومندان و معلم ته وویل چې دا اوس لا سر، وخت دی کولای سې چې خپله خبره واخلې او ځان له وهلو څخه بېغمه کړې او که مي یو ځل د عسکر لاس دربانديَ پورته سو بیا دي په توبه هم نه پرېږدم، معلم په ډېري ارامۍ سره جواب ورکړ چې، قومندان صاحب زه پر خپله وعده ولاړ یم خو ته هم باید پر خپله وعده ودرېږې، او یو بل خواهش مي دا دی چې جبار خان په عمر پوخ سړی دی زه غواړم چې د بنګ او جبار خان د دواړو جزا ګانې ماته راکړې. قومندان چې معلم لا تېز ولیدی نو یې و شکور چپه دست ته امر وکړ چې شکوره بچو، را چپه یې کړه او داسي غر غړې په وکړه چې د کندهار لوی او کوچني یې ټوله واوري.

معلم د قومندان د امر سره سم دوو عسکرو د شا پر تخته پرېیست او پښې یې په رسۍ ور وتړلې او وهل شروع سول د انار غبرګي لښتي په توبت د دوو خواو پر پښوو داسي په شرق لګېدلې ته به وایې چې پر ختو منبلي، قومندان په دې انتظار دی چې اوس به د معلم رغ پورته سي، او اوس به یې رغ پورته سي، خو لښتي یو په بل پسي ماتېدلې ولي د معلم رغ نسته، ښه ډېر وخت وروسته نوکریوال ولاړ سو او د شکور چپه دست خواته ورغی او پوښتنه یې ځني

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړه چي هلکه تاسي دا معلم وهئ خو د هغه ږغ نسته تاسي يې وګورئ هغه به ښېسده وي خو پخوا تر دې چي شکور جواب ورکړي معلم ږغ پر وکړ چي نوکريوال صاحب ستا په دې څلورويشت ساعته نوکري کي خو نه ښېسده کېږم ته ښېغمه خپلي شنې او توري چښه، نوکريوال د قومندان خواته وکتل چي ګويا چي نوې خبره يې اورېدلې ده خو قومندان ورته وويل چي راځه نوکريوال صاحب تا يې ډېر وختي احوال واخيستی دا خو کندهاريان دي عادي ځوانان يې لا په دومره وهلو ږغ نه کوي دا خو لا ځان ته يو څه وايې راځه کښېنه که دې سطرنج ته زړه کېږي نو را وايې خله، خو راز ماد دي په دې خبره پوه وي چي نن د هغه ژړا په ټول کندهار وانه ورم نيې پرېږدم.

نوکريول چي د اول ځل له پاره د داسي حالت سره مخامخ سوي و، نو يې دا ښه وګڼل چي په سطرنج ځان اخته کړي نو يې د نوکريوال له دفتر څخه د سطرنج تخته را واخيسته او د قومندان مخ ته يې کښېښوله، قومندان هم يو کوچګنی ميز را کش کړ او د سطرنج بازي يې د نوکريوال سره پيل کړه، د نوکريوال د تلوار خلاف د قومندان له خوا بازي ډېره په کرارۍ سره روانه ده، يو وخت چي قومندان نوکريوال ته د کشت ږغ وکړ نو نوکريوال ښېله دې چي بازي اوږده کړي وې ويل چي زه مات يم،قومندات وويل چي هو زما سره څوك بازي نه سي کولای ما ډېر مات کړي دي، په دې وخت کي شکور چپه دست را نژدې سو او وې ويل چي نوکريوال صاحب ته خو بايد مات ومنې د قومندان صاحب سره چي څوك مخ سوي حتماً مات سوي دي، وايي چي قومندان د خپل عسکر خبره نيمه کړه او وې ويل چي ته خبري مه کوه ته ورسه وګوره چي هغه بل هم مات دی که نه او کالي يې هم وګوره چي لانده او ژړ دي که نه، عسکر د معلم پر خوا روان سو هلته چي دوه نور عسکر هغه تر لښتو لاندي نيولی و، خو د عسکره سره يو ځای نوکريوال هم ور ولاړ سو کله چي معلم ته ور نژدې سو نو نوکريوال تر عسکر دمخه ږغ وکړ چي قومندان صاحب د سږي خو د ماتي ږغ نه سته چي نه سته خو کالې يې هم ژړ نه بلکي په وينو سره دي، زه خو وايم قومندان صاحب دا سړی خوشي که، نور يې مه وهه چي تر اوسه يې ستا په خوښه څه ونه ويل له دې وروسته هم خيال نه کوم چي ستا په خوښه دي خبري وکړي، او بله دا چي زه خو نه پوهېږم چي ګناه يې څه ده، دوی خو په خپله راغلي وو موږ خو په کومه ګناه نه دي نيولي، که هغه بل سړي کومه ګناه ولري خو هغه ته بايد جزا ورکول سي، معلم چي دا خبري واورېدې نو يې د خپلي لنګوټې شمله له خپله مخه ليري کړه او تر هم هاغه وهلو لاندي يې پر نوکريوال ږغ وکړ، او وې ويل چي نوکريوال صاحب ته زموږ په کار کار مه لره ما د قومندان صاحب سره وعده کړې زه هغه وعده پر ځای کوم، که ته زموږ په منځ کي خبره تا او بالا کې نو به بيا زموږ تر منځ د پښتنو وعده ماته سي زه خو به يې هېڅ وخت ماته نه کړم خو ښېره مي له دې ده چي قومندان صاحب ته به بانه پيدا سي او تله به تېره کي او خپله وعده به پرېږدي، نو زه غواړم چي ته زموږ په منځ کي څه ونه وايې پرېږده چي موږ خپلي وعدې پر ځای کو، په دې وخت کي شکور چپه دست د قومندان غوږ ته ځان نژدې کړ او ورته وې ويل چي قومندان صاحب يو خو دا نوکريوال چندان زړه نه لري او بله خبره خو دا ده چي موږ اوس يو ناحقه سړی را چپه کړی دی، معلم به پرېږدو سبا به د دوي مشر بنګ ته خپل زور وښيو، که مو په هغه ږغ وکړ نو د هغه ټوله ډله ګويا ماته ده، قومندان چي د

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکور په سترېيا پوه سو نو يې وويل چې هلکانو بس دی نور يې مه وهئ بيا به سبا ته سره ګورو اوس يې پر پښو اوبه واچوئ چې ويني يې ودرېږي، قومندان ولاړی او معلم يې کوټې ته يووړی.

سبا ورځ قومندان تر خپل وخت دمخه وظيفې ته راغی او په سهار وختي يې نوکريوال رخصت کړ او د قومندانۍ چاري يې خپله واخيستې، اول يې د قومندانۍ شا او خوا وکتل چې کومه بده ورانه نه وي پېښه سوې، بيا يې خپل حاضر باش ته امر وکړ چې اول هغه دوه تنه خوشي کړي او حبيب الله راولي او شکور ته هم ووايياست چې د خپلو انډيوالانو سره يو ځاي راسي، قومندان چې کله خپل دفتر ته ورسېدی ورسره سم يې امرونه هم اجرا سوي وو، د يوې خوا حبيب الله ماما راوستل سو او له بلې خوا شکور او د هغه په لښتو بار انډيوالان دفتر ته يو ځاي سره ورسېدل، حاضر باش اول شکور او د هغه انډيوالان دفتر ته پرېښودل او بيا يې حبيب الله ماما دفتر ته راوست، قومندان چې لا پخوا حبيب الله ماما ته درد من و، نو ځان يې پوه نه کړ چې ګويا راغلی سړی يې ونه پېژندی په لوړ اواز يې پوښتنه وکړه چې نوم دي و وايه څوك او څه عرض لرې؟ حاضر باش يې ژر جواب ورکړ چې قومندان صاحب دا هغه حبيب الله دی چې تاسي وغوښتی قومندان په غضبي خندا وويل چې تا ته نه وايم دي بل ټګمار ته وايم، ووايه چې نوم دي څه دی؟ حبيب الله ماما په ډېره کراري سره وويل چې زه بنګ يم بس زياتره د کندهار بنګ، قومندان ته دا خبره تيلو ته اور اچول سوه او مخ يې داسي سور سو چې ته به وايې چې سور رنګ دي پر اچولی دی، په غضب د خپلي چوکۍ څخه را ولاړ سو او حاضر باش ته يې امر وکړ او وې ويل چې دا سپين سترګی تر لښتو لاندي واچوئ تر هغو يې ووهئ چې د خپل نوم سره يو ځاي يې د خپل پلار او مور نومونه هم له ياده ووزي، حاضر باش هم له امر سره سم حبيب الله ماما د وهلو مخصوصي کوټې ته بوت او د حبيب الله ماما سره يو ځای شکور چپه دست هم د خپلو انډيوالانو سره را ورسېدی، شکور چې د حبيب الله ماما حاضر جوابي واورېده نو ډېر يې تلوار سو چې د حبيب الله ماما د ماتي خبر خپل قومندان ته ورسوي او حبيب الله ماما يې د دواړو خواوو داسي تر لښتو لاندي واچاوه لکه خپل مدعي، له دوو خواوو دوه تنه عسکر ولاړ دي او شکور چپه دست له يوې او بلې خوا پر راګرځي او کله يې پر يوې خوا او کله يې پر بلې خوا په لغتو وهي داسي لټه پېر يې پر حبيب الله ماما جوړ کړ چې خدای دي يې پر هيچا نه راجوړ وي خير خو د وهلو شرق او شروق داسي تود و چې عسکرو او حاضر باش ټولو داسي ګڼل چې اوس به حبيب الله ماما بړغ وکړي چې بس دی او س به بړغ وکړي خو په دې وهلو او ډبولو کي عسکر دواړه داسي سترې سول چې نور يې نفس په اوږو شړی او په لاسونو کي يې هغه زور نه و چې په اول کي يې درلود، شکور چې دا حالت وليدی نو يې ژر په خپله لښتو ته حمله کړه او په وهلو يې شروع وکړه، شکور چې يوه نوې غېږ لښتي خپل ځان ته نژدې کښېښوولې نو يې پر حبيب الله ماما بړغ وکړ چې بچو اوس دي ځان ټينګ کړه هر چا چې اکبر خان ته د ماتي بړغ کړی هغو زما د لښتو په زور کړی دی، اوس نو ځان ټينګ کړه، حبيب الله ماما د خپل مخه خپله شمله پورته کړه او ورته وې ويل چې شکور ماما که دي زما د ماتي بړغ واورېدی نو بيا به مي مخ هم و نه وينې او که مي بړغ ونه کړ نو خامخا به مي د خپلي کورنۍ په غلامي منې، شکور چې د دې خبري په خيال نه و، نو يې د څنګ عسکر ته وويل چې يوه بله غېږه لښتي هم را نژدې کړه او بيا و قومندان صاحب ته و وايه چې زما دي په ذات اقدس قسم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي چي يا يې ژړا او چيغي تر چارسو ونه رسوم او يا يې هډوکي په پوست کي ميچن نه کړم که يې پرېږدم، او دا هم ورته ووايه چي تا خو يې د مور او پلار نومونه په هېرول ورته و وايه چي زه به له ده څخه د نيکه نوم هم هېر کړم، عسکر ته چي د چپه دست غضب معلوم و نو پوه سو چي نور نو يا حبيب الله ماما نسته او يا به که ژوندی پاته سو هغه به نو د سرماموريته ژړا او واويلا د هغه وتل وي بله لاره نه سته، نو اول يې حبيب الله ماما ته سر ورکښته کړ او ورته وې ويل چي وروره دا چي اوس يې لښتي را واخيستې دا شکور خان چپه دست دی ته يې پېژنې که نه؟ ښه به دا وي چي همدا اوس عذر وغواړې چي معيوبه نه سې او که نه په وهلو به هم د پښو او ملا معيوب سې او هم به په اخير کي ژړا او واويلا کوې چي بيا به گټه نه لري، حبيب الله ماما بيا د خپل مخه شمله پورته کړه او عسکر ته يې وويل چي عسکره وروره ته ولاړ سه د شکور خان ماما خبره قومندان ته وکړه خو دا هم ورته ووايه چي بنگ او شکور خان هم يو شرط تړلی دی، که خدای کول بنگ به د کور او ور خاوند سي خسر او خسرگنۍ به پيدا کړي، او بيا يې په خندا عسکر ته وويل چي، عسکره وروره ته به هم بيا زما واده ته راځې بس زياتره خامخا به راځې او که زما په ياد سول خامخا دي بس زياتره راغواړم، عسکر چي د شکور چپه دست په غضب پوهېدی نو بېله دې چي څه ووايي له کوټې ووتی او مخ د قومندان پر خوا روان سو، خير چي قومندان ته ورسېد نو تر سلام ادا کولو وروسته يې وويل چي قومندان صاحب دا سړی داسي نه دی لکه نور دا بل ډول سړی دی چي هر څه يې وهې نه خبرېږي ته به وايې چي بنگ نه دی مځکه ده، زه او جليل خو ستړي سولو اوس د چپه دست نوبت دی او هغه ته يې هم داسي خبره وکړه چي اوس ډېر ورته په غضب دی، د هغه دي خدای خير پېښ کي چپه دست به يې يا مات کي او يا شوټ، ماته يې وويل چي زه هم دا خبره تاسي ته ورسوم.

اکبر خان چي د عسکر خبري واورېدلې غضب يې نور هم زيات سو او دا ځل پخپله د حبيب الله ماما د وهلو ليدلو ته ورغی، هلته يې وليدل چي پر حبيب الله ماما داسي د انار لښتي يو په بل پسي اورېږي ته به وايې چي د منگي لپاره ختي پخوي قومندان يو گړی ودرېد او بيا يې و شکور ته وويل چي شکوره زويه څه دي وکړه نوم دي ځني هېرکړکه نه؟ ته يې پرېږده چي زه پوښتنه ځني وکړم، بيا يې پوښتنه وکړه چي هلکه نوم دي هېر دی که نه؟ حبيب الله ماما د خپل عادت په ډول بيا شمله دمخه ليري کړه او د يوي نرمي خندا سره يې ورته وويل چي زه هغه يم چي په دفتر کي مي درته وويل. زه بنگ يم، بس زياتره د کندهار بنگ، وادي ورېدل که نه؟ قومندان چي لا يې پخوانی غضب نه وو ارام سوی لا نور غضبي سو او پر شکور يې امر وکړ چي تر هغو يې ووهه چي توبي يې تر ما راورسيږي.

قومندان ولاړ او په دواړو لاسو ستړی شکور د حبيب الله ماما سره پاته سو، د قومندان تر وتلو وروسته شکور بيا هم څو لښتي پر ماتي کړې او نور نو داسي ستړی و لکه د بگۍ اس، ساه يې په اوږو شړله، د يو څه ارامي لپاره د ديوال يوه اړخ ته ودرېد په دې بانه چي گويا ستړی نه دی يوازي غواړي چي پوښتنه وکړي نو يې پر بنگ ږغ وکړ چي، تر اوسه خو دي ځان ټينگ کړ خو زه دي نه پرېږدم چي يا دي مات نه کړم او يا دي شوټ، تر هغه وخته دي نه پرېږدم، اوس لا د کور نښاني راته ووايه که بيا پر خپلو پښو نه سوي تللای چي عسکر دي ورسوي؟ حبيب الله ماما

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ښه مینه ورته وویل چې شکور خان ماما شرط هېر نه کړې که دې د عسکر په لاس ورکولم هم خپل د کور نښاني ورته ووایه، شکور چپه دست چې دا خبره واورېدله بیا په غضب سو او دا ځل یې هغه شلاخه (شلاق) را واخیستله چې هم درنه وه او هم په ګل مېخیو پټه، دا ځل یې نه سر ګوري او نه پښې پر هر ځای چې شلاخه برابره سي هغه ځای داسي تغمه سي ته به وایې چې تر پوست لاندې یې تور ټوکر پېچلی خیر په دې وخت کې د سرمامور دفتر ته لطیف جان را ورسېد، او د سرمامور سره یې د بنګ خبره یاده کړه، سر مامور چې د یو غښتلي ځوان سره خپله ناحقه بنده خلاصول غوښتل نو یې د لطیف جان خبرو ته ښه غوږ ونیاوه او هغه یې اورېدلې چې شکور چپه دست دفتر ته راغی او بېله فکره یې وویل چې قومندان صاحب دا سړی زما څخه مرکیږي که مړ سو نو بیا زه نه یم مسول، هغه چې هر څه وهم لاري ته نه راځي یا اجازه راکړه چې تر پایه یې ورسره ووهم او یا بل چاته وظیفه ورکړه زه خو نور د دې سخت سړي سره په تنګ سوم، په دې وخت کې قومندان چې د حل یوې لاري ته اړ سوی و نو یې لطیف جان ته مخ واړا وه او وې ویل چې لطیف جانه دا عسکر د هغه د لاسه شکایت کوي چې ته یې عذر ته راغلی یې هغه حبیب الله درته یادوم، ته ورسه او ورته ووایه چې سم تحقیق راکړي او خپل ځان د جنجاله خلاص کړي، لطیف جان چې د قومندان خبره واورېده نو یې وویل چې ښه دی زه دا اوس ورځم او د هغه سره خبري کوم چې تحقیق در کړي، دا خبره خو په ده پوري اړه نه لري هغه خو نه په بلوا کې و او نه یې د بلوا په کارونوکي کار سته هغه خو به تاسي پېژنئ چې د بلوا او ملوا سړی نه دی قومندان صاحب تاسي هغه خوشي نیولی دی هغه په خپل ټول ښار او شا او خوا کي نامتو ځوان دی، د همدې بنګ له برکته په برو دروازه او برو دروازه لا څه کوي په ټول ښار کي بد لاري په لار دي که دی نه وي ته به وګورې چې دا یو شمیر غل او غدو به پر دې خوارو او بیکسه خلکو څه توره شپه جوړه کړي، نه به د چا په جوب کي پیسي خوندي ووینې او نه به د چا په کور کي مال او منال، د همدې بنګ له برکته په ښار کي غل او غدو ځان نه سي پټولای، رښتیا ته به وایې چې دا خو زما ژاندارم دی چې امنیت یې راوستی دی خو داسي نه ده د ښار په کلي اوکوڅو کي ډېري داسي پیښې کیږي چې حکومت ته نه رسیږي هغه د ښار او کلي مشران او ښه ځوانان سره حل او فصل کوي، دا څو ورځې چې بنګ په برو دروازه کي نه معلومیږي د ښار هغه خوا ټوله تشه ده، یاران یې په ده پسي سرګردانه ګرځي او ملك و چغالانو ته خوشي سوی دی، اوس د برو دروازې د خلکو مشکلات دونه ډېر سوي چې تر چارسو یې خبري رارسیږي، خیر ووینې قومندان صاحب زه همدا اوس ورځم او هغه ته وایم چې تحقیق در کړي او هغه خپل جای او جایګیر ته ولاړ سي، لطیف جان دا خبري وکړې او ولاړ سو د شکور څخه یې پوښتنه وکړه چې بنګ چیري دی چې زه ورسم، په دې وخت کې شکور د قومندان خواته وکتل، خو لطیف جان ته یې ځواب ور نه کړ، لطیف جان بیا وویل چې عسکره تا ته وایم بنګ چیري دی راځه راته وېښیه، په دې وخت کې قومندان وویل چې شکوره زویه ورسه ولاړ سه او هغه ورته وښیه.

شکور دمخه او لطیف جان په پسې چې دواړه هغه ځای ته ورسېدل چې حبیب الله ماما یې د وهلو لپاره بېولی و، هلته چې ګوري د بنګ تر پښو لاسو او د بدن تر نورو ځایونو ویني جاري دي او بنګ لا هغسي یوه پښه پر بله داسي اړولې چې ګویا هیڅ خبره نه ده سوې، هماغه ډول یې پر خپل مخ د شملې ول اړولی پروت دی او په دې نیت چې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وهلو بله دوره به شروع کیږي، لطیف جان چي دا حال ولید نو یې پر حبیب الله ماما ږغ وکړ چي بنګه وروره خیریت دی څه پېښه ده ولي دا حال، ته څه کوې نور ټوله مشران ولاړه خپلو کورو ته او ته دلته ناست یې دا خو ستا کار نه و او نه تا شروع کړی و نو تاته څه پېښ دي چي د بل په ګور ننه وزې را ولاړ سه او هغه خبري ورته وکړه چي تا لیدلي دي او بیا ځه په خپل کار او بار پسي، راځه را ولاړ سه، ما د بلوا ټوله خبري و قومندان صاحب ته وکړې او هغه هم په ټوله خبره پوه دی، خو د حکومت کارونه دي یو او دوې پوښتني به ستا څخه هم کوي، ته یوازي هغه ورته ووایه چي تا لیدلي دي او بس.

وایي چي حبیب الله ماما د لطیف جان خبري لنډي کړې او ورته وې ویل چي لطیف جانه وروره اول سترړی مه سې بس زیاتره دوهم دا پوښتنه کوم چي دلته څنګه راغلې خیریت خو و په ښار کي یاران ښه وه؟ په دې وخت کي لطیف جان پوه سو چي خبره د بلوا نه ده بنګ د بلي کومي خبري په تور قومندان کښېنولی دی بیا یې وویل چي هو په ښار کي یاران ټوله جوړ تیار دي یوازي ستا احوال معلوم نه و نو زه نن راغلم چي حال او احوال دي پیدا کړم، اوس راته ووایه چي څه پېښه ده او ستا فقره هغه د بلوا خبره ده او که بله څه خبره پېښه ده؟ حبیب الله ماما ورته وویل چي لطیف جانه وروره مه پسي ګرځه، بلوا ملوا خو تېره سوه خیر خو د ښار تر ټپل ماټېل وروسته یې دلته راوستلم او دوې ورځي وروسته قومندان وغوښتلم او راته وې ویل چي بنګ یې او که مات؟ که بنګ یې نو دي ځان ټینګ کړه او که مات یې نو بیا به ببر ببر نه ګرځې نو ما هم ورته وویل چي تر اوسه خو چا نه یم مات کړی نو څکه خلك بنګ راته وایي، او که ته غواړې چي زما حال معلوم کړې نو ستا خوښه زه خو ځان ته بنګ وایم که دي مات کړم نو بیا به دا بنګ نوم زما نه وي او زه به هم ببر ببر نه ګرځم، اوس همدا خبره ده نور بس زیاتره کومه خبره نه سته، ته زما له خوا یارانو ته ووایه چي بنګ داسي بنګ نه دی چي یاران وشرموي زه که یار نه سوم بار کېږم خو نه، یا به مي قومندان ګټلی وی او یا به زه د سر ماموریته ژړي تلي وزم دا دوې لاري دي نور نو ته ولاړ سه او یارانو ته مي سلامونه ورسوه.

لطیف جان چي له حاله خبر سو بیا قومندان ته ورغی او هغه ته یې وویل چي قومندان صاحب زما خو خیال و چي د بتګ فقره بلوا ده نو څکه زه ورغلم که داسي پوه سوی وای چي ستا او د بنګ تر منځ کش او کوك دی نو بیا زه میان ته نه راتلم اوس چي زه پوه سوم نو ستاسي په میان کار نه لرم تاسي پوهېږئ او زموږ د کندهار بنګ، خو یوه خبره مي واوره چي ته به پر کوم چغال مغال پېښ سوی یې چي درته ژړلي به یې وي په دې پوه سه چي دا بنګ دی او د کندهار بنګ چي پوست یې جلا کې ږغ به یې ستا تر غوږه ونه رسیږي نور نو ته پوهېږې او کار دي لطیف جان چي د دروزاې پر خوا رهي سو نو شکور چپه دست هم قومندان ته وویل چي قومندان صاحب دې سړي رښتیا خبره وکړه زه چي دا سخت سری وینم، د ماتي نه دی، مږ به سي خو ږغ به یې موږ وا نه ورو، قومندان چي یو په بل پسي د خپلي خوښي خلاف خبري اورېدلې نو یې وار په وار غضب زیاتېدی، د شکور د خبرو په لنډېدو یې حاضر باش ته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امر وکړ چي، داوده چیري یې؟ ولاړ سه شکور په کوټه کي قلف کړه او دوه نوي غښتلي عسکر و هغه لچك ته ودروه تر هغه یې ووهئ چي ژړا یې ټول ښار واوري ځه ولاړ سه او دکار د اجراتو راپور ژر راوړه.

وايي چي عسکر هم د امر مطابق اجرات وکړل او د څه ځنډ وروسته دفتر ته راغی او د راپور په ویلو یې قومندان خوشحاله کړه، هماغسي وسول دوو نوو او غښتلو عسکرو د حبیب الله ماما د وهلو په کار شروع وکړه دا چي د غرمې شا او خوا وه چي قومندان د خپلو امرونو د نتیجې لپاره راووت او حاضر باش ته یې امر وکړ چي داوده څنګه سول کارونه؟ هغه لچك ته مو جزا ورکړه که نه؟ حاضر باش په نا امیدۍ وویل چي هو قومندان صاحب هغه خو د هماغه وخته تر وهلو لاندي دی ما دوه نور عسکر هم وروستل چي که یوه جوړه ستړې سي نو بېله ځنډه دي هغه بله جوړه په وهلو شروع وکړي ،نو زه هم دا یو ساعت کیږي چي نه یم ورغلی.

وايي چي قومندان د هغې کوټې خوا ته روان سو چي هلته حبیب الله ماما تر وهلو لاندي دی، هلته چي ورسېدی نو چي ګوري حبیب الله ماما پړ مخي پروت دی او د ملا پر تخته دوه عسکر د دوو خواوو پر هغه د شلاخو ناتار جوړ کړیدی، داسي ناتار چي د هري شلاخي سره یو ځای د وینو ځاځکي پر دیوالونو پاشل کیږي قومندان چي دا حال ولیدی نو یې عسکرو ته وویل چي نور یې بس کړئ چي زه څو پوښتني ځني وکړم بیا یې وویل چي هلکه پوښتنو ته مي سم جواب وایې او که لا نور هم په ځان غره یې؟ حبیب الله ماما چي عسکرو پر چپه مخ وهلو ته پري ایستلی و نو یې د یوي اوږي تر څنډه مخ راواړاوه او ورته وې ویل چي د بنګه څخه پوښتنه کوې او که د بل چا سره ګډ یې؟

قومندان ورته وویل چي اول خو دا جواب راکړه چي نوم دي هېر سو او که نه؟ بنګ بیا ورته وویل چي زما خو خپل نوم په یاد دی خو ستا هم باید هېر نه سي چي زه بنګ یم او د کندهار بنګ، بیا قومندان امر وکړ چي دا لچك و اوبو ته واچوئ او بیا به زه ورسره ګورم.

قومندان بیرته د دفتر پر خوا روان سو او حبیب الله ماما یې د سر ماموریت حوض ته واچاوه او بیا یې بیرته کوټه قلفه کړ، قومندان چي دفتر ته راغی نو یې د شکور چپه دست پوښتنه وکړه او هغه یې را وغوښتی، هغه چي را ورسېدی نو یې ورته وویل: چي شکوره ستا همدومره جزا بس ده بله ورځ ستا څخه وا نه ورم چي دا څنګه دی او دا څنګه، هغه چي زه وایم هغسي باید وسي که ما ویل چي وهه یې نو ته باید د هغه پوست وباسې او که ما وویل چي پوست یې وباسه نو ته باید د هغه د مرګ فیصله وکړې، بیا زه پوهېږم او د هغې خبري مسؤلیت پوه سوې او که نه؟ شکور چي په سنګدلي کي نوم درلود نو دا خبري یې د ځان دپاره سپکي وګڼلې او په پټه خوله یې د قومندان خبري واورېدلې او د سلام تر کولو وروسته له دفتره څخه ووت، وایي چي د ماپښین د لمانځه وخت و چي شکور د حبیب الله ماما کوټې ته نژدې ورغی او بیا یې ږغ وکړ چي حبیب الله ژوندی یې که مړ؟ خو هغه د کوټې څخه ږغ وانه ورېدی بیا یې په لوړ ږغ همدا پوښتنه وکړه چي حبیب الله ماما د خپل عادت په ډول اول وټوخل او بیا یې وویل چي هو ژوندی یم، بنګ مرګ نه لري بیا د یوه سرمامور د لاسه خو بېخي نه، خو اوس د ماپښین د لمانځه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت دی زما کالي هم لمانځه ته ښه نه دي او پټو مي هم په هغه کوټه کي پاته دی که یوه ځواني وکړي چي هغه پټو مي راوړي او د اودس لپاره اوبه راته پیدا کړي نو بس زیاتره یار مي يې، شکور چي دا خبري واورېدې نو په یوه ځغستا یې د کوټې څخه پټو او د خپل کاغوشه څخه د اوبو کوزه راوړه او بیا یې د حبیب الله ماما د کوټي مخ ته کښېښوله او پر هغه یې ږغ وکړ چي حبیب الله دا دی پټو او اوبه مي د اوداسه لپاره راوړي، حبیب الله ماما هم اوبه او پټو واخیستل اول یې اودس تازه کړ او بیا یې د پټو څخه د حج ډول لونګ وواهه او په ناستي یې خپل لمونځ وکړ، دا ورځ تېره سوه او حبیب الله ماما هغسي د خپلو زخمونو سره د ماخستن تر لمانځه په خپله کوټه کي پاته سو هیڅ څوك د قومندان له ډاره هغې کوټې ته ور نغلی خو چي قومندان ولاړی او قومنداني نوکریوال ته ورسېده په ډېر تلوار شکور چپه دست د حبیب الله ماما کوټې ته ورغی او یو لږ واسلین یې د شا بازول ګولیو سره وروړل او پر حبیب الله ماما یې ږغ وکړ چي حبیب الله دا لږ واسلین او میده سوي ګولۍ دي خپلي تغمې او زخمونه دي غوړ کړه، حبیب الله ماما ورته وویل چي زه خو لا جوړ یم دا خو دي ډېر وختي پر ما پوښتنه وکړه ته خو یوه دوې هفتې تر وهلو صبر وکړه وروسته بیا که پوښتنه وکړې نو به دي واسلینو ته اړ یم اوس خو خیر خیریت دی زه واسلین نه غواړم خیر ووینې، شکور چي د خپلي پیرزویني څخه پښېمانه شکارېدی نو یې پر ماما ږغ وکړ چي ته خو لا د خپله خره نه یې اوښتي ما د پیرزویني دوا درته راوړه او ته لا نوري خبري هم کوې، چي اوبه دي غوښتي خو داسي دي وربشل اوس بیا څه ټکه دربانديي پرېوته چي چپه واوښتې، حبیب الله ماما په جواب کي وویل چي ته رښتیا وایې هغه خو مي د اودس لپاره اوبه غوښتي زه خو خدای ته نه یم یاغي سوی د خدای د فرض د ادا کولو لپاره خو مي باید زاری کړي وای، خو واسلین زما د درد د کرارولو لپاره دي نو ځکه یې نه غواړم بس زیاتره پوه سوې، خیر ووینې ماته ورسېدل، شکور نا امیده بیرته ولاړ خو د شپې یې یو دروند تلتك د حبیب الله ماما کوټې ته د یوه بل عسکر په لاس ولېږی او هغه هم په دې بهانه چي نن د تلتك د تبدیلۍ نوبت دی، خیر څه سر دي پرله ګرځوم شپه تېره سوه بیا سهار سو او بیا هغه بازار. قومندان راغی او حاضر باش ته یې امر وکړ چي، داوده ته ولاړ سه او هغه لچك را حاضر کړه، داود هم د امر سره سم ولاړی او حبیب الله ماما یې دفتر ته راوست په دې وخت کي قومندان خپل مخ د کلکین خواته نیولي و او د هغه ځایه څخه یې د حاضر باشه پوښتنه وکړه چي داود څوك دی؟ داود جواب ورکړ چي هغه چي تا ویل راېې وله دا دی را مي وستی، قومندان بیا پوښتنه وکړه چي هغه څوك دي؟ او ما. . . د قومندان خبره لا نه وه خلاصه سوې چي حبیب الله ماما ور ږغ کړه چي زه یم بنګ، د کندهار بنګ قومندان مخ راواړاوه او بیا یې حاضر باش ته وویل چي دا لچك زما دمخه لیري کړئ او بیا یې تر وهلو لاندي واچوئ، چي ما نه وي ویلي تر هغو یې مه خوشي کوئ، حاضر باش بیا حبیب الله ماما هاغه ځای ته بوت چي پرون یې بېولی و او هلته بیا هغسي وهل شروع سوه لکه پرون چي وه.

یارانو څه سر مو پرله ګرځوم په دې ورځ بیا حاجي لطیف د کندهار ښار د څو تنو مشرانو سره یو ځای د پولیسو قومندانۍ ته راغی، او ل یې د قومندان څخه د حبیب الله ماما د حال او احوال پوښتنه وکړه او په یو مانا داره ډول یې وویل چي قومندان صاحب موږ د ښار څو مشران راغلي یو چي که چیري د حبیب الله ماما دوسیه او فقره خلاصه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوې وي او ستاسي اجازه وي هغه ته د ښار ډېر ياران سترګي پر لار دي موږ ويل چي که ستاسو اجازه وي هغه به زموږ سره ولاړ سي او که يې دوسيه هم ډېره درنه وي نو دا دي موږ د دې ښار څو مشران راغلي يو او هغه زموږ په ضمانت راته پرېږده، د حاجي لطيف خبري لانه وې خلاصي سوي چي پاشمول حميد خان خبره ورسره غبرګه کړه او وې ويل چي قومندان صاحب لطيف جان ښه خبره کوي،که هغه نه منې نو دا دی زه د حبيب الله ماما پر ځای په محبس کي کښينم خو هغه ته اجازه ورکړه چي ولاړ سي، ته باور وکړه چي يوازي د برو دروازې ياران نه دي پسي خفه سوي د کندهار زوړ او ځوان چي خبر سوی په هغه پسي خفه سوی دی.

قومندان چي د پاشمول د حميد خان خبري واورېدې نو يې و ليطف جان ته مخ راواړاوه او وې ويل چي ګوره لطيف جانه تاته خو مي هغه بله ورځ هم اختيار درکی چي ورسه او خبري ورسره وکړه، تاسي واياست چي حبيب الله ماما، خو زه چي د هغه څخه پوښتنه کوم چي نوم دي څه دی هغه خپل نوم نه وايي دا دی اوس بيا تاسي ته وايم چي ورسئ او ورته و واياست چي هغه زما پوښتنو ته سم ځواب راکي نور هغه رخصت دی هغه به ستاسي سره يو ځای ولاړ سي، په دې وخت کي باري خان ږغ وکړ چي دا څه وايې، بنګ خو ياغي او د حکومت توري نه دي چي ستا پوښتنو ته جواب نه وايي دا کار خو زموږ د ښه ځوانانو عادت دی چي د حکومتيانو خبرو ته جواب ونه وايو د باري خان خبره لا نه وه خلاصه سوې چي قومندان وويل :

دا دی لطيف جان شاهد دی خو دا چي تاسي بيا راغلي ياست زما خبره هم هغه ده، ورسئ او ورته وواياست چي زما پوښتنو ته سم جواب راکي هغه به رخصت کړم، ځئ همدا اوس يو يا دوه تنه ورسئ او دا لانجه حل کئ، د قومندان د خبرو وروسته لطيف جان مخ يارانو ته وګرځوی او وې ويل چي يارانو خبره دا نه ده چي بنګ پوښتنو ته جواب نه وايي اصلي خبره په مات کي ده قومندان صاحب غواړي چي حبيب الله ماما ماته ومني خو هغه موږ او تاسي ته معلوم دی چي مرګ مني ولي مات نه مني، د لطيف جان د دې خبري سره ټولو په يوه ږغ وويل چي هو هغه خو د کندهار بنګ دی هغه مات نه مني، په دې وخت کي د پاشمول حميد خان وويل: چي قومندان صاحب زه خو ستا په خبره پوه نه سوم د حکومت صاحب منصب يې چي د هغه څخه پوښتنه کوې او که د بنګ سوست او ټينګ معلوموې؟ که ته غواړې چي د هغه مات واورې نو دا ارمان به ګور ته يوسې بنګ ته ډېر په دې نيت راغلي چي مات يې واوري خو هغه خپله مات سوي دي زه خو وايم چي ته د حکومت سړی يې که چا کومه کانه واڼه پېښه کړه نو يې راوله او پوښتني ځني وکړه، خو په دې خبره زه اوس پوه سوم چي ته حکومتي نه يې بل ډول يې که دا خبره وي نو بيا زه ستا امر نه منم او دا اوس ولاړېږم چي يا به مي حبيب الله ماما د کوټه قلفۍ را ايستلی وي او يا به مي پر چهار پايي سپېرې ته بيايي بس بله خبره نه سته يارانو راځئ.

قومندان چي په خپل دفتر کي بلوا وليدله نو يې لطيف جان ته مخ واړاوه او وې ويل چي لطيف جانه دا خبري ستا انډيوال ته ګټه نه رسوي که نوري داسي خبري وسي نو بيا به هغه ته يوه جزايي دوسيه جوړه سي او د عمرو بنديخانې ته به برابر سي لطيف جان د قومندان خبري لنډې کړې او وې ويل چي قومندان صاحب دا خبره خو لکه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته چي غواړي داسي نه کيږي بنګ، بنګ دی هغه ته مرګ منلی دی نه مات خو زه وايم چي راځه يو څه ته تر خپلې خبري تېر سه او يو څه به ياران په حبيب الله ماما ومني، قومندان چي د ډېري سره مخ سوی و نو لطيف جان ته يې وويل چي ښه نو ته څه وايې چي څنګه سي؟ لطيف جان وويل چي ما برايي شپه ډېر فکر وکی اوس يارانو بنده داده چي قومندان صاحب د حبيب الله ماما نوم غواړي او حبيب الله ماما د خپل نوم پر ځای هغه نوم وايي چي په کندهار کي په هغه مشهوره دی نو بيا مي دا وويل چي دا خبره به داسي حل کړو چي قومندان صاحب دي ورسي او دحبيب الله ماما څخه دي پوښتنه وکړي چي ستا نوم حبيب الله دی؟ د دې پوښتني په جواب کي به حبيب الله ماما ورته ووايي چي هو زه بنګ حبيب الله يم، په دې ډول به د قومندان صاحب د پوښتني جواب هم سوی وي او حبيب الله ماما ته به هم هغه خپل حال پاته سوی وي، قومندان چي د يوې هفتې وهلو ټکولو څخه نور ستړی و نو يې د لطيف جان دا خبره ومنله، د مجلسه دري څلور تنه ياران د حبيب الله ماما په لور روان سول د قومندان حاضر باش ټول هغه ځاي ته بوتلل چي هلته حبيب الله ماما تر وهلو لاندي و، يارانو چي د حبيب الله ماما دا حال وليدی نو ډېر غمګين شول، حبيب الله ماما دواړه لاسونه تر خپل سر لاندي کړي او د لنګوټې شمله يې پر خپل مخ را کش کړې وه داسي پروت و چي ته به وايې په هغه کي ساه نسته، د تن کالي يې ټول په وينو داسي لړند وو ته به وايې چي د سره نيلي رنګ دي پر پاشلی دی، څنګ ته يې د ماتو لښتو خرمن پروت و او لا نوري لښتي په پېخر پاته وې، د حبيب الله ماما يارانو د قومندان حاضرباش ته وويل چي عسکرو ته ووايه چي نور وهل بس کي، ګوره چي هغه مړ دی او که ژوندی، حاضګر باش هم وويل چي نور وهل بس کړئ، د دې رغ سره يو ځای حبيب الله ماما د خپل مخه شمله پورته کړه او بيا يې و حاضر باش ته وويل چي څه خبره ده کوم ګيدړ به په دې لښتو مړکيږي، د حبيب الله ماما د دې خبري سره سم يوه يار رغ وکړ چي، ماما زه يم، ملا کمال ودي پيژندم؟ بنګ چي خپل ياران وليدل نو سر يې را پورته کړ او چارزانو کښېنستی بيا يې وويل: چي خير دي وي يارانو څنګه را پېښ سواست خيريت خو دی؟ بيا ملا کمال ورته وويل چي موږ څو ياران راغلو چي ستا او د قومندان تر ميان خبره خلاصه کو، اوس نور ياران د قومندان په کوټه کي ناست دي او موږ راغلو چي ته هم زموږ سره ولاړ سې را ولاړ سه که پر پښو نه سې تللای نو زه به دې په شا کم، په دې وخت کي د ګوشخانې شاه محمد ورته وويل چي ياره راځه موږ خبره خلاصه کړې ده، حبيب الله ماما چي خپل ياران په ډېر تلوار وليدل نو يې د خپلې لنګوټې په تړلو کرار کرار شروع وکړه او بيا يې وويل چي يارانو تاسي خفه نه سئ زما او د قومندان تر منځ وختي خبره خلاصه سوې ده ما هغه ته ويلي چي لاس دي خلاص، اوس تاسي ولاړ سئ او قومندان ته مه ورځئ کرار خپلو کورو ته ولاړ سئ ما او قومندان پرېږدئ موږ که نن وي که سبا سره جوړېږو، ملا کمال بيا ورته وويل چي نه موږ نه ځو موږ اوس راغلي يو قومندان ته مو وويل چي خبره سمه ده يوازي به قومندان دا پوښتنه وکي ته حبيب الله يې او ته به په جواب کي ورته ووايې چي هو، بس همدا خبره ده راځه چي ځو، ته هم سر زوري کوې د حکومت د سړي سره دي نيولې ده، راځه چي ځو، حبيب الله ماما و ملا کمال ته مخ واړاوه او وې ويل چي ملا زويه بس زياتره ته پوهېږې چي زه څوك يم؟ ملا ورته وويل چي هو تا به څنګه څوك نه پيژني، بنګ بيا وويل چي ښه ته ووايه چي زه څوك يم، ملا ورته وويل چي دا څه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتني کوې بنګه ورورہ تا لکه چي زه ونه پېژندلم زه ملا کمال یم، بنګ بیا ورته وویل چي هو ته مي ښه وپېژندلې خو ما ویل داسي نه چي زه دي هېر سوي یم اوس چي دي زه په یاد سوم نو ورسه او قومندان ته ووایه چي زه بنګ یم بل نوم نه لرم، ملا ورته وویل چي هو موږ هم همداسي خبره غوټه کړې هغه به پوښتنه کوي چي ته حبیب الله یې ته به ورته وایې چي هو زه بنګ حبیب الله یم نو به خبره خلاصه سي، د ملا او بنګ تر میان خبري اوږدې سوې چي په دې وخت کي لطیف جان قومندان ته وویل چي قومندان صاحب که ستا خوښه وي موږ او تاسي به ټول ورسو هم به خبره خلاصه سي او هم به حبیب الله ماما ته د وتلو اجازه ورکړې، ټولو ناستو خلګو خوښه کړه او له قومندان سره یو ځای د حبیب الله ماما پر خوا راغلل، لکه چي وعده سوې وه قومندان حبیب الله ماما ته وویل چي ته حبیب الله یې؟ بنګ په جواب کي وویل چي هو زه بنګ یم د کندهار بنګ قومندان چي د خپل مرضي جواب وا نه ورېدی نو یې لطیف جان ته مخ واړاوه او وې ویل چي دا دی هغه لا نه وایي چي څوک دی، لطیف جان وویل قومندان صاحب دا چي هو یې وویل دا هم زموږ د یارانو په خاطر ده دا هم زموږ لپاره ده همدا ومنه او موږ ته اجازه را کړه چي د خپل بنګ سره یو ځای ولاړ سو.

وایي چي قومندان د یوې خوا د بنګ مړانه ولیده او د بلي خوا یې د بنګ د انډیوالانو ټینګار نو د بنګ خواته نژدې سو او ورته وې ویل چي حبیب الله جانه ته نور یوازي د خپلو انډیوالانو او کندهار بنګ نه یې، زما بنګ هم یې اوس به تا و ډاکټر ته ولېږم چي دوا دي وکړي نور ته ازاد یې زما په قومندانۍ کي ته بنګ یې په دې ورځو کي چي ته زما سره وې ستا په باره کي مي ډېر څه واورېدل ډېرو راته وویل چي بنګ غښتلی دینداره او د ورېنداري سړی دی، اوس چي دي دا معلومه کړه، نو ته زماله خوا هم بنګ یې، بنګ چي د قومندان د انډیوالۍ او دوستۍ خبري واورېدلې نو خپله لنګوټه یې وتړله او وې ویل چي یا قومندان صاحب دا د خلګو خپل ښه والی دی زه یو عاجز بنده یم دا چي تا ماته بنګ وویل دا ستا کار دی خو زه د خپل پاچا امر پر سر او سترګو منم او ته زموږ د پاچا صاحب منصب یې او زه خاوري حبیب الله اوس نو خبره خلاصه ده، لطیف جان چي د بنګ د غروره ډکي خبري واورېدې نو یې قومندان ته وویل چي قومندان صاحب دا بنګ دی ټول کندهار یې پېژني که دي خپل ږغ پر لوړکی دی خپل ږغ ستا تر ږغ خامخا لوړوي او که دي ورو ورته وویل بیا نو ځان درباندي قربانوي دا د ښه ځوانانو عادت دی او بنګ هم د کندهار یو ښه ځوان دی، په دې وخت کي د بنګ یارانو بنګ د ځانه سره د کور پر لور روان کړ او تر څو ورځو دارو او درمل وروسته بیا د برو دروازې مجلسونه په تازه سول.

بنګ حبیب الله چي په حبیب الله ماما مشهوره دی اوس د برو دروازې په یوه پخوانۍ کوڅه کي ژوند کوي، او په همدې کوڅه کي یې د خپل ژوند سل پسرلیه په پوره میړانه او سر لوړی تېر کړي دي، د بنګ پلار مشکو اکا نومېده په قوم سلیمان خیل و، چي د خپل ژوند په ځوانۍ کي یې یو کور ودان کړ او بنګ د خپلي ټولي کورنۍ سره یو ځای په همدې کورکي اوسیږي، د خپل ملکیت دوه سماواره لري چي یو یې د پلار میراث او بل د هغه د یو ملګري له خوا ورته بخښل سوی دی بنګ دوې مېرمني لري یو ځل یې د خپلو دوستانو په منځ کي واده کړی او بل ځل په

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زندان کي د هغه یوه انډیوال خپله لور ورته بخښلې ده د لوڼو او زامنو شمېر يې اوولسو تنو ته رسيږي، د بنګ مشر زوی فيض الله او کشر زوی يې محمد داود نوميږي چي اوس تقريباً (16) کلن دي حبيب الله ماما اوس د خپل کور په څنګ کي د مسجد د ملا امام په مرسته د قران عظيم الشان د حفظ کولو په هڅو مصروف دي.

1374هجري شمسي کال

د کندهار ښار، برو دروازه

يادونه:

دا ليکنه د بنګ په ژوند کي سوې ده خو اوس دا نامي وفات سوی دی، خدايج دی وبخښي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخځونه

.1بدوی، عبدالمجید، قابوس نامه، (تهران، دانشگاه تهران، 1335)

.2حبیبي، عبدالحي (درباره عیاران) اریانا، شماره سال نهم (کابل، مطبعه دولتي، 1326)

.3حبیبي عبدالحي افغانستان بعد از اسلام جلد اول (کابل، مطبعه دولتي 1346).

.4خانلری، پریوز، (این عیاري) سخن شماره 11_12 سال 1348.

.5ختڼك خوشال دستار نامه (کابل، پښتو ټولنه 1348).

.6خواند میر حبیب السیر، جلد دوم (تهران خیام، 1353)

.7د هخدا، لغت نامه دهخدا، صف ع جلد 35 (تهران امیر کبیر،1329.

.8علي صفي، فخر الدین، لطائف الطوائف چاپ دوم (تهران اقبال 1346).

.9عوفي سدید الدین، جوامع الکایات و لوامع الروایات، جلد دوم (تهران بنیاد فرهنګ، 1353).

.10غبار غلام محمد، افغانستان در مسیر تاریخ (کابل مطبعه کابل، 1346).

.11فراموز بن خداد، سمك عیار، (تهران، دانشگاه تهران، 1343).

.12کاشفي، واعظ فتوت نامه سلطاني (تهران بنیاد فرهنګ، 1350)

.13نظام الملك، ابو علی، سیاست نامه و (تهران، چاپخانه حیدري، 1334).

تاریخ سستان مصحح بهار، (تهران خاور، 1314).

Download from: ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library